

РІК LXI, Ч. 6

ЧЕРВЕНЬ — 2004 — JUNE

№ 6, VOL. LXI

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

PIK LXI

ЧЕРВЕНЬ

Ч. 6

Виходить раз у місяць
видає

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

Засновник Українського Музею в Нью-Йорку

Головний редактор — Ірена Чабан
Редактор англomовної частини — Тамара Стадниченко
Мовний редактор — Лев Чабан

Редакційна колегія:

Ірина Куровицька (з уряду) — голова Союзу Українок Америки
Марта Богачевська-Хом'як
Любов Волинець
Анна-Галія Горбач
Ася Гумецька
Галина Кирпа
Катерина Немира (з уряду) — пресова реф. Головної Управи СУА
Марта Тарнавська

Адреса редакції: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Тел./Факс: (212) 982-2889

Річна передплата в США
Для членів СУА \$ 25.00
Для інших передплатників \$ 30.00
Поодинокі число \$ 3.00
В країнах поза межами США US \$ 40.00

Адміністратор: М. Оріся Яцусь
P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024 Тел./Факс: (732) 441-9377

OUR LIFE

VOL. LXI

JUNE

№ 6

Published by
UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.
Non-profit organization
Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

Editor-in-Chief — Irena Chaban
English Editor — Tamara Stadnychenko
Ukrainian Language consultant — Lev Chaban

Contributing Editors:

Iryna Kurowyckyj — UNWLA Inc. President
Martha Bohachevsky Chomiak
Lubow Wolynets
Anna-Halia Horbach
Assya Humetsky
Halyna Kyrypa
Kateryna Nemyra — Press
Martha Tarnawsky

Editorial Office: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel./Fax: (212) 982-2889

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$ 25.00
Annual subscription in the USA for other subscribers \$ 30.00
Annual subscription in countries other
than USA \$ 40.00 US currency
Single copy \$ 3.00

Business administrator: M. O. Jacus
Tel./Fax: (732) 441-9377

ШІСТДЕСЯТИЛІТТЯ ЖУРНАЛУ СУА "НАШЕ ЖИТТЯ"

ЗМІСТ

Марія Кушпета-Петрошук. Розправа	1
Марія Чумарна. І навіть безіменні... ..	1
Божена Коваленко. Жінкам України	3
Марія Кушпета-Петрошук	4
Роман Кухар. Михайло Мороз	5
Леся Лисак-Тивонюк. День Батька	6
Усміхнися	7
Олександра Юськевич. Лист до редакції	8
Збережемо "Наше Життя"	9
Сторінки минулого... ..	10
Our Life	
Iryna Kurowyckyj. From the Desk of the President	11
Anna Bodak. Working to Make the UNWLA Better	12
Oxana Xenos. UNWLA Parliamentarian Delivers Lecture at U.S. State Department's Foreign Service Institute	13
Igor Magun. Caring for the Largest Organ of Your Body	17
Daria Hapushevsky. Learning About Tradition	18
Новини Головної Управи. Голова СУА Ірина Куровицька ..	19
Діяльність Союзу Українок Америки	21
Союз Українок. Запорізький Відділ "Роксолана"	24
У пам'ять... ..	26
Добродійство	29
Нашим дітям	34

На обкладинці: Михайло Черешньовський. Балерина Рома Прийма-Богачевська (портрет, дерево, Нью-Йорк, 1960 р.). У збірці Роми і Юрія Богачевських. Фотографія з архіву Українського Музею в Нью-Йорку.

Просимо всіх дописувачів посилати до редакції тільки оригінали дописів, статей. Згідно з журналістичною практикою, не подається копій, що були поміщені чи переслані до інших видань.

Незамовлених матеріалів редакція не повертає, а також не веде листування з приводу невикористаних матеріалів.

Редакція застерігає за собою право скорочувати матеріали і виправляти мову. Статті, підписані прізвищем чи псевдонімом автора, не завжди відповідають поглядам редакції.

Передруки і переклади матеріалів з "Нашого Життя" дозволені за поданням джерела.

На адресі, поміщеній на журналі, є зазначено, доки заплачена передплата.

Усі редакційні матеріали просимо пересилати на адресу редакції, з поміткою "редакторів".

Кошти вироблення кліше покривають дописувачі.

Дописи просимо писати виразно, через два інтервали, зокрема чітко імена і прізвища поданих осіб.

Редакція приймає за домовленням, тел.: (212) 982-2889.

"OUR LIFE" (USPS 414-660) is published monthly (except August) by Ukrainian National Women's League of America, Inc., 203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003 ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices. (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to
"OUR LIFE", 203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2004 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

З друкарні Computoprint Corp. Clifton, NJ
Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

ПАМ'ЯТІ ТИХ, ЩО ЗАГИНУЛИ НА БАРИКАДАХ

ДО 60-ЛІТТЯ ПОВСТАННЯ В КІНГІРІ СПОГАД МАРІЇ КУШПЕТИ-ПЕТРОЩУК

*Ми ті, що будують на багнах дороги,
Ми служим цементом під нові міста.
Кладуть нас під шпали, гатять нами тамі,
А замість імен – у нас лиш номера.*

М. Сорока

РОЗПРАВА

І навіть безіменні
пребудем вічно з вами –
з далеких і таємних
тисячоліть незнаних.

Від першої жарини,
від першої хлібини
горять у наших венах
незгублені глибини.

І навіть безіменні,
і навіть невідчутні,
потоптані ордами,
загублені, забуті, –

ми в кожному поколінні,
невпинно, крок за кроком
про себе нагадаєм
то мудро, то жорстоко.

Непросто ми вмирили:
карались і карали.
Багато ми губили
і в долі відбирали.

І навіть невідчутні,
і навіть безіменні,
ми вашими руками
рвемо окупи темні,

ми вашими очима,
допоки сонце з вами,
до зір летіти будемо
вишневими ночами...

Марія ЧУМАРНА

У липні 1949 р. в пересильний пункт зі всіх тюрем Львова дозволили політв'язнів для формування „етапів” у різні сторони „необ’ятної родини”*, щоби використати цей „контингент” для рабської, тяжкої праці. Переважна частина в’язнів засуджена на 25 років, решта – на 10-15 років. Усі ми вже у „товарних” вагонах ущерть навантажених людьми. Позмінно відпочиваємо на нарах, бо всім одночасно розташуватись неможливо. Нестерпна спека. Кожна краплина води на вагу золота, бо ж дають дуже мало, спрагу втамувати неможливо, помити обличчя чи руки – і не мріяли.

Везли нас майже цілий місяць, зупинилися в казахських степах. Перед нами розкинулися табори Кінгіра. Неподалік – кілька невеликих будинків. Це майбутній Джекказган, який, очевидно, ще треба нам збудувати. Одягнули нас у спецодяг, на якому були нашиті аж три номери (пам’ятаю свій – СГ-309), імена наші для конвою та обслуги не існували. Відпочити не дали. Наступного дня вивели на роботу. Використовували на найважчих об’єктах, тож привезли у кам’яний кар’єр. Знаряддя праці – лом і молот, який був настільки важкий, що я не могла його підняти, а коли відмовилася від цієї роботи, не забарилося покарання – 10 днів карцеру. Привели мене у вузький цементний „бокс”, на цементній долівці лежала дошка для спання вночі, вдень її забирали. Сидіти холодно, зовсім не було теплої одежі, майже цілий день доводилося стояти. Постійно стежили наглядачі. На добу видавали 300 г. хліба і одно горнятко окропу. Наражаючись на такі ж покарання, мої подруги перелазили через колючий дріт, ставали невидимками для наглядачів і в маленький отвір у горі віконця кидали шматочок хліба та кілька грудочок цукру. Таку допомогу намагалися надавати всім, хто сидів у карцері. Після закінчення терміну покарання мене запитали, чи піду тепер на роботу. Я відповіла: „Піду, але на посильну роботу, бо вмирати на ваших каторгах не хочу, Бог допоможе нам повернутися в Україну”. Надія ніколи не залишала нас, підтримували одна одну, як могли.

Умови нелюдські: 12 годин праці, харчі, якщо виконували норму, 700 гр. глевкого хліба, на сніданок – 2-3 ложки каші, горнятко окропу, який називали чаєм. На обід – пісна юшка, в якій плавали кілька почорнілих картоплин, і знову каша або солоня риба. На вечерю – рідка картопля, переважно риба тюлька і горнятко чаю. Напівголодне існування, холод і щоденна виснажлива праця доводили до того, що ми ледве тягнули ноги. Часто люди не витримували і обривали своє життя.

На роботу виходили під великою охороною, конвоїри йшли з собаками. Команда завжди одна: „Взяться под руки, не розговаривать, не нагібаться, шаг влево, шаг вправо – стреляю без предупреждения**“. Так і робили. Одного разу йдучи на роботу, я була з краю своєї п'ятірки, звільнила руку, бо хотіла витерти обличчя, ураз підбіг конвоїр, знаний як найбільший садист, ухопив мене за руку і почав тягнути вбік. Дівчата почали кричати, вхопили мене за одягу і не дали відтягнути. Цьому катюзі вистачило б відтягнути мене від колони на пів метра і розстріляти. Таких випадків було багато. Ці звірі у людській подобі стріляли всюди, де їм заманулося, часто в робітничій зоні. Тоді тіло вбитого затидали у заборонену зону, мотивуючи вбивство спробою втечі в'язня. Звичайно за цей „подвиг“ їх нагороджували позачерговою відпусткою.

Коли помер Сталін, ми дуже раділи, сподівалися на покращання нашого табірнього життя. Цього не сталося. Карателі ще з більшою люттю і ненавистю ставилися до в'язнів.

Визрівав масовий протест. Страйки прокотилися в Норільську і Воркуті. Чаша терпіння наповнилася ущерть і вилилася в могутню хвилю непокори. 17 травня 1954 р. почався страйк. Дванадцять тисяч в'язнів не вийшли на роботу. Обрали комісію, яку очолив росіянин, полковник, М. Кузнецов, заступником був білорус Гліб. У комісію входили представники різних національностей. Було кілька українців – М. Келер, А. Задорожний, стратегію повстання розробив Михайло Сорока, якого незадовго до цього привезли з Воркути. Його прізвище було таємницею, боялися, щоб його відразу не знищили. М. Сорока уособлював цілу епоху визвольних змагань. Велетень духа, інтелігент, альтруїст, абсолютно безкомпромісний гуманіст ні хвилини не жив для себе. Я знала М. Сороку особисто, познайомила нас сестра поета Богдана

Кравцева Стефа Гірна. Ми мали про що поговорити. 1953 р. у Воркуті відбувся великий процес над 18 в'язнями-українцями, членами підпільної організації „Заполярні соколи України. Північне саяво“. Тоді М. Сороку, І. Петручука (мого чоловіка) і А. Білинського було засуджено до страти. Смерть Сталіна врятувала їм життя. Навіть у таборах, в страхітливих умовах, не припинялася боротьба проти більшовицького терору.

Тим часом до нашого табору приїхала комісія з Москви. Ми поставили такі вимоги: 1. Звільнити в'язнів, які на час винесення вироку були неповнолітніми, т. зв. „малоліткі“. 2. Повернути наших рідних із заслання. 3. Переглянути всі наші справи. 4. Створити нормальні умови життя: праця по 8 годин, краще годувати, заборонити фізичні і моральні знущання над в'язнями. Комісія петицію прийняла, обіцяла розглянути, проте нічого не змінилося. Страйк тривав. Хлопці готувалися до самооборони. Тим часом, навколо таборів все щільніше ставало військо, формувалася колона танків.

Пролунали сигнали, скликаючи всіх на табірний майдан. Стривоженим голосом Кузнецов повідомив, що харчі закінчуються, залишилося лише трішки цукру, продукти доведеться видавати по кілька грамів на добу, щоб не вмерти з голоду. Вирішили вивісити на башті прапор з хрестом і півмісяцем, щоб дати знати довколишнім людям, що в'язням у таборі загрожує голодна смерть. Ми бачили, як з дахів будинків вони махали нам руками, пізніше довідалися, що ці люди зібрали чотири авта з продуктами, щоб завезти нам у зону, але охорона не пропустила. Кожної неділі священики, а їх було багато, різних національностей, відправляли богослуження, співав хор. На „Зелені свята“ після літургії відбулася ще й академічна частина. Представник кожної національності закликав до пильності, говорили, що ворог у нас один і ми мусимо бути згуртованими у спільних діях.

Вдруге пролунав сигнал зібратися на площі. Цього разу говорив заступник Кузнецова білорус Гліб: „Тільки що викликали мене в комендатуру і сказали: „Завтра ти – на волі. Пропонуємо виконати наше доручення. Спровокуй зіткнення, наприклад, українців з росіянами, багато жертв не треба – 15-20 осіб, щоб ми могли ввести війська“. Гліб відповів: ”Ніколи цього не буде, я не зрадник і готовий на смерть разом зі своїми друзями. Вашої волі ніколи не

прийму". Ми вжахнулися, почувши ці слова.

На розправу не довелося довго чекати. 27 червня о 3-ій годині ночі наче здригнулася земля. Страшний гуркіт танків, стрілянина, гудіння літаків, небо розчахнули палаючі ракети, здавалося, що горить вся земля. У бараках розносилися сльозоточивий газ. Усе обгорнув їдкий дим. В'язні вибігли з бараків, з'явилися перші жертви – вартові на барикадах, які не встигли сповістити тривогу. Танки їхали прямо на нас, почулися страшні крики, стогони поранених. Хто встигав перебігти поміж танками, той рятувався. Біля мене була дівчина Слава з Новояричівського району, їй залишилося лише три місяці до волі – гусениці танка не пощадили її. Деякі в'язні хапалися за ґрати вікон бараків, але танки завалювали стіни бараків разом з людьми. Частина в'язнів забарикадувалася в бараці, вікна закрили нарами, двері – цеглою. Нам закрили воду, всюди просочувався газ. Усі полягали на землю, перепиняло дихання і люди стогнали. До бараків увірвалися озвірілі наглядачі і солдати з криками „Руки вгору!”. Ми рук не піднімали, тепер згадуємо про це з гордістю. Мовчки виходили на подвір'я. Вийшли і вжахнулися. Господи, яке страшне побоїще! З'явилися вантажні авта, заповнені трупами. Санітари зносили поранених, табірна служба засипала кров на дорогах, замітали кроваві обжинки. Ніхто не знає достеменно, скільки тоді загинуло. Рознеслася чутка, що більше п'ятох сот. Страшно загинула наша товаришка з Києва єврейка Алла Преснак, інтелігентна, розумна, приязна. Була в батьків одна. На наших очах танк відрізав їй обі ноги...

Усіх вигнали за зону, лише ще два бараки хлопців героїчно відбивали штурм. Більшість з них загинуло, а з ними разом – священник-монах із Прикарпаття о. Віктор. За зоною почався відбір в'язнів, кого куди відправляти. Нас, шестеро дівчат, відсторонили і зачитали вирок: „За активну участь в табірному бунті присуджується один рік ув'язнення в закритій тюрмі”.

Разом з Нусею Михайлович (родом зі Славська на Івано-Франківщині), яка працювала в страйковій комісії, повезли нас в місто Курган. Там ми зустрілися з іншими дівчатами-страйкарями з Норільських таборів – Лесею Зелінською і естонкою Астою Тофрі. Розмовляючи з нею, я почула: „Я схиляюся перед вашим народом, що в таких умовах, голодний, у рваних „бушлатах”*** зумів піднятися на боротьбу сам і повести за собою інші народи. Це ваші україн-

Божена КОВАЛЕНКО

ЖІНКАМ УКРАЇНИ

Вони пройшли крізь хуртовину ночі,
Крізь воєн дим і попіл канонад,
Відважні, горді постаті жіночі
В страху не оглядалися назад.

Найкращий цвіт розп'ятого народу –
Жіноцтво української землі –
На страту йшли за правду у негоду
З погордою на ясному чолі.

Готові до рішучого двобою –
Їх не лякали табори страхіть,
Окрилені ідеєю святою:
Життям за волю краю заплатить.

ські в'язні показали, що вони не раби, ви будете мати свою державу”.

Незчисленні безіменні герої України залишилися лежати у вічній мерзлоті у безкраїх степах Росії.

Ворог наважився танками нищити патріотів різних національностей.

Українців на каторжних роботах було найбільше.

За Україну було кому вмирати. Люди в радянських шинелях танками і кров'ю писали нашу історію.

Нехай Всевишній буде їм суддею!

* *Безмежної батьківщини*

*** *Взятися під руки, не розмовляти, не нагинатися, крок вліво, крок вправо – стріляю без попередження”.*

*** *Бушлат – табірна одежа, ватяна куртка.*

Марія КУШПЕТА-ПЕТРОЩУК

Марія Кушпета народилася 26 листопада 1925 р. в селі Гаї Старобридські Брідського повіту у багатодітній селянській родині (чотири сини і дві дочки). Марія закінчила торговельну школу в Бродах. 1942 р. вступила в юнацьку сітку ОУН. 1944 р., була призначена районною провідницею Підкам'янецького району під псевдонімом „Галичанка”. Під час санітарних курсів у селі Черниця, де перебувало 8 підпільниць, наспіли енкаведисти. Після бою, вбивши надрайонову провідницю Лесю Граб (псевдонім „Граб”), дівчат пов'язали і повезли в місто Підкамінь. Від жодної не добилися зізнань. Так і без суду, повезли у Воркуту. 1947 р. Марію звільнили, проте вона не припинила боротьбу. 1949 р. її знову зловили на Волині у Млинівському районі. Засудили на 25 років ув'язнення. Два старші брати Марії – Григорій, псевдо „Кривоніс”, і Ярослав, псевдо „Карпенко” – загинули в лавах УПА. Наймолодший, Данило, був засуджений на 25 років 1956 р. Ще п'ять двоюродних братів з роду Кушпети загинули в УПА. Розказуючи про це, Марія жалує, що вони були неодружені, не залишили продовження роду. Велика родина майже вся знищена.

1956 р. Марія була звільнена на поруки батька. Після звільнення на поселенні в Комі

АРСР вийшла заміж за Івана Петрощука, який пробув у таборах 24 роки, мали двох синів, з яких один трагічно загинув. Чоловік Марії помер у 1994 р.

Марія Кушпета-Петрощук мешкає в місті Сокалі на Львівщині.

Словами, ”Мрія про таку Україну, за яку боролися усе життя, і сьогодні не залишає нас. Працюємо для нашої Держави, хочемо творити добро, боротися зі злом, перемагати! Це мета нашого життя” завершує Марія спомини.

МИХАЙЛО МОРОЗ

(ДО 100-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ)

Перед очима прекрасна книга живописного мистецтва, якій немає ціни. Багатющу мистецьку спадщину славного земляка маестра Михайла Мороза впорядкувала і видала в одному альбомі його шанована дружина Ірина (з Гавришуків) Мороз. Цим барвистим змістовним твором небуденного життя і кипучої артистичної діяльності нашого мистця вірна подруга поставила йому незнищенний пам'ятник, а нашій батьківщині – палаючий світильник її безсмертного духу.

До цього унікального (360 стор.), розкішного видання великого формату під датою 1995 р. і фірмою Музею Мистецтва університету „Ля Саль” у Філадельфії додали свої фахові оцінки співавтори Володимир Овсійчук, Святослав Гординський, Богдан Стебельський, Михайло Островерха та директор Музею, член Чину Християнських Братів Данієл Бирк своєю передмовою. Зразково оформлений, бездоганно завершений документ виняткового життя українського образотворця запрошує пірнути у глибін панорами Морозового мистецького бачення. Мальовнича картина за картиною – справжній гімн красі рідної землі: гори, що „сягають зір”, широкі полонини, сріблясті потоки, могутні ріки і дрімучі бори. Таку красу Карпатських гір спроможний передати тільки геніяльний мистець, залюблений у неповторний чар своєї вітчизни.

Просторе тло образного виразу маестра – Франція, Італія, Німеччина, Америка: від пагорбів карпатоподібних височин Кетскіл, штату Нью-Йорк на сході, до величного каньйону

штату Арізона на заході. Хвилюючі краєвиди помистецькому одухотворені райдужним пензлем образотворця.

Від стилевого імпресіонізму його славного вчителя Олекси Новаківського до визрілого власного індивідуально-експресіоністичного виразу – очевидний творчий напрямок ноціонально вкоріненого мистецтва. Гортаючи одну за одною репродукції картин в альбомі М. Мороза, мимохіть забігають думки в давноминуле, коли, хоч і як короткочасно, приявність шанованого приятеля Михайла відчутно заторкнула й моє життя.

Незабутня співачка Одарка Бандрівська, спільна наша вчителька співочого мистецтва, не раз згадувала свого колишнього талановитого учня-тенора Михайла Мороза, даючи його нам, за зразок послідовної посвяти своєму виборіві студій. Прошли роки співочої практики, а зустрінутися з людиною – прикладом присвяти поталанило щойно після війни, весняною порою 1945 р. у переселеному таборі переміщених осіб американської зони в Ноймаркті, у Баварії. Тоді відомий уже мистець і соліст не одного хору Михайло Мороз удостоїв мене своїм товариством і сприяв молодшому вокалістові в концертних роз'їздах вокально-інструментального ансамблю диригента Омеляна Плешкевича і професора Богдана Пюрка. Його доброзичливі поради щодо мого виконання сольної програми (Лисенкових „Гетьманів”, Людкевичевого „Черемоше – брате мій”, арій з „Тоски” Пуччіні та народних пісень) дуже придалися мені в тогочасних і майбутніх концертах.

І тільки ще один раз довелось мені зустрінути маестра Мороза в 1957 р. в його літній резиденції в Гантері, Н.-Й. Днями ми вирушали на довкільні оглядини для його малярських проспектів, а вечорами лунали всією верховиною наші співи народних пісень. Маестро Мороз, крім улюбленого живопису ніколи не занедбував ще й іншого, Богом даного йому таланту – співу від щирого серця, ще й інших заохочував до співдії.

– Чомусь не чули ми останнім часом про ваші виступи на сцені, – якимось принагідно озвався Михайло, а коли довідався, що я займаюся педагогічною працею, за своїм звичаєм щиро заявив: – Так і годиться, вести юні душі правильним шляхом у житті. Прикметна риса нашого мистця і громадянина – зайво не допитуватися, або докоряти чи критикувати, а радше морально підтримувати.

Закінчення на стор. 27.

ДЕНЬ БАТЬКА

П'ятнадцятого червня вся Америка, як довга і широка, а в ній сотні тисяч українських родин, обходять вже традиційний День Батька. З цієї нагоди незчисленні батьки одержать прерізні подарунки: від скромненьких, таких, як не завжди підібрана до батькового смаку краватка, до коштовних і імпазантних, залежно від фінансових спроможностей родини та й до щедрости тих, що дарують. На той день приготують для батька його улюблені страви й напої, може навіть у надмірній кількості, як тут часто буває. Постараються зробити батькові якусь милу несподіванку, щось, що йому особливо подобається, що приносить приємність і радість. Словом – батько буде в той день „королем”, як це пропагують комерційні підприємства і разом з ними – родини.

Та на нашу думку, День Батька, хоч і як урочисто відзначений раз у рік, має тільки символічне значення. Бо, правду кажучи, кожний день є „Днем Батька”. Очевидно, в іншому значенні. Кожного дня американський батько – та й батьки в усьому світі – поспішає до праці, щоб утримувати свою родину. Часто він працює і на двох роботах, бо хоче дати своїй сім'ї може й більше, як потрібно для звичайного прожитку... Забезпечити хату усіма люкxусами, послати дітей до шкіл, скласти трохи грошей у банку „на всяку потребу”. Рідко хто оцінює це надмірне зусилля, бо така вже людська вдача, що чим більше дається – тим більше вимагається... Рідко хто призадумується над фактом, що від американського батька вимагається дуже багато. Інколи так багато, що це підриває його здоров'я. Та його чоловіча гордість, а може надмірно розвинуте почуття обов'язку, не дозволяють йому розчулюватися над собою. Приречений часто на надмірне зусилля, він радіє, що його родина має все, що забажає, а головне, – його діти матимуть вищу освіту, високі становища і легше, як його життя...

Я хотіла б вірити, що більшість дітей вмiє це оцінити. Що важка праця, і то не обов'язково фізична, – бо на керівних становищах нервова напруга є куди гірша! – не береться дітьми, як тут кажуть, як щось їм належне. Що є за неї глибока і щира, справжня вдячність, і то не тільки в один день, День Батька, а всі ці роки. Що батько має належний йому авторитет і поща-

ну. Що з ним рахуються. Що він є не тільки той, який придбає хліб і до хліба, але також той, який своїм життєвим досвідом заслуговує на те, щоб його слухати.

Чи не здається вам, що теперішній батько буває часто аж надто скромний? Що він є не раз у тіні своїх доростаючих дітей, які багато дечого „знають краще від нього”? Може його тероризують „модерні часи”, які перебільшують увагу молодости, мовляв, „старі вже своє віджили”. Часи, у яких життєвий досвід, – безцінний здобуток прожитих років і гризот, – применшуються?

Коли приходять сумніви, нагадується власне дитинство, молодість і батько, який вже не живе. Він учив „людських дітей”. У тих часах деякі вчителі народних шкіл все ще послуговувалися так званою „тростиною” (що, зрештою, не бралось за зло, бо можна було тим паликом просто бити об стіл, щоб привернути тишу і порядок в класі). На столі мого батька ніколи не було ніякої „тростини”, проте, у його класі завжди панувала тиша, „хоч маком сій”. І ніколи не підносив голосу. Як це він осягав таку

карність і дисципліну? Мабуть, своєю повагою, внутрішнім спокоєм, свідомістю, що по-доброму краще виховується дітей.

Його поважали, і то щиро, не облудно. Кожне слово, яке сказав, мало свою вартість і ціну. А говорив він мало. Зокрема до своєї доньки, єдиної, яка була. Нічого дивного: хто щоденно втомлював груди й горло наукою „людських дітей”, не кидав слів на вітер.

Я дуже вдячна йому за те, що за масою зайвих слів, не загубився зміст виховання, яке він хотів дати своїй єдиній дитині. Ще більше вдячна йому за те, що виховання було суворе. Хоч його донька вчилася дуже добре, проте він не хвалився тим перед приятелями і знайомими. Не вмовляв у себе, і головне, в доростаючи, що вона „вийнято талановита, краща за других дітей”. Він знав, що робить. Він знав, що щойно життя викаже вартість молоді людини. Тоді, коли молода людина мусить стати на власні ноги й доказати, чи здасть іспит життя, чи... може ні. Найкраще, що міг зробити для мене батько, – це було те, що мене не розпещував. Бо, як же ж „пещена дитина” дала б собі згодом раду у жорстоких воєнних часах, у важкому повоєнному скитанні і нелегких „нових часах”, коли людина мусить про себе дбати без нічиєї допомоги? .. „Пещена дитина” може б очікувала, що їй „багато належиться” від світу й людей. Може б, навіть була зажурена, що життя, хоч і прекрасне, ніколи легким не буває. А так, завдяки батьківській мовчазній науці, знає, що

тільки той доходить до мети, хто уповає на власні сили.

Навчив батько „мовчазним способом”, бо не словами, але прикладом, дуже багато. Перелічити всього неможливо. Згадати б тільки про найважливіше: не говорити неправди і не обманювати. Не шукати „легкого хліба”, бо він інколи означає людську кривду. Чесно й сумлінно платити всі борги. Кожний ремісник і робітник, який виконував працю для батька, відразу одержував „належну заплату”. „Це ж його труд, він з цього живе”, – казав батько. Він ніколи не заплямив сумління визиском.

Не признавав теж ані самохвальби, ні самореклями; не прив’язував ваги до проминаючих почесей, казав: „Коли я зробив щось добре, моє сумління дасть мені найкращу нагороду, коли ж я поступив зле, треба до цього признатися і направити”.

Слова й діла батька ніколи не розходилися. Це зветься справедливістю, чесністю й шляхетним характером. Найвищими прикметами людини. З днем батька, з кожним днем, з кожним роком благослови нас, Господи, тут і на рідній землі батьками, яких сердечно поважаємо за їхнього життя і з пошаною згадуємо, коли відійдуть від нас...

Леся ЛИСАК-ТИВОНЮК

„Три букети зілля.”

*Накладом Братства 1-шої Української Дивізії УНА.
Торонто, Канада, 1983, Нью-Йорк, США.*

УСМІХНИСЯ

Ясна і тепла ніч. Батько кличе дочку через вікно.

- Галю! Що ти там робиш у городі?
- Дивлюся на місяць, татку!
- Добре дитино, але вже пізно, скажи місяцеві, щоби взяв ровер і вже їхав до дому, а ти йди спати.

* * *

Синок просить тата, щоби купив йому трубку.

- Будеш бавитися, цілий день трубити і я не зможу працювати.
- Ні тату, я буду трубити лише тоді, як ви будете спати.

Батько повчає малого сина:

– Коли їдеш трамваєм і сидиш, то як побачиш, що якась пані стоїть, встань і попроси, щоб сіла на твоє місце.

Другого дня їде тато з сином трамваєм. Немає місця і син сидить татові на колінах, але бачить, що стоїть пані. Встає і каже до неї:

– Прошу пані, я постою, я ви сядьте ласкаво на моє місце.

* * *

Малий Юрчик питає тата:

– Тату, чому індіани малюють собі лице?
– Малюють тільки тоді, коли ідуть на війну, щоби настрашити ворога.

За хвилину Юрчик кличе тата:

– Тату, подивися! Мама їде на війну!

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ...

Цього року виповнюється 60 років журналові „Наше Життя”. Із них майже 10 років я, вчитель української мови та літератури з невеликого містечка Золочева, що на Львівщині, є постійним його читачем. Признаюся, що читаємо журнал усією родиною з великим задоволенням і передаємо іншим, бо в нашому містечку цей часопис – велика рідкість.

Особливо цікавим він є тому, що в ньому друкуються рідкісні матеріали про славні постаті української історії.. Матеріали, які друкувалися колись про таких видатних особистостей, були дуже скупи і тенденційні, не кажучи вже про тих, імена яких взагалі не дозволено було й вимовляти. Пізнавальними є також розповіді про сучасних талановитих жінок. Це не просто суха статистика, а своєрідний позитивний сигнал, що кожен з нас має святий обов’язок працювати в міру своїх здібностей для розквіту рідної землі.

Дивуємося, як Ви, на чужині збираєте такий цінний матеріал, який не завжди знайдеш у часописах України.

Ваші вітання зі святами супроводжуєте вишуканими поезіями. Переді мною надрукований у лютневому числі вірш М. Вінграновського „Український прелюд”, а в травні вже нестало талановитого поета і тільки залишилися слова: Упало серце! Де тому причина?

Годинник людства – з стрілками життя
На цифрах смерті – звірів із твоїм...

Таланти вміють бачити набагато даліше і відчувати незмірно глибше...

Із журналу дізнаємося про діяльність СУА. До цього часу ми не знали нічого про Союз Українок в Америці, а сьогодні черпаємо від вас методи і засоби громадської праці.

Спочатку незвичними були для нас деякі слова або вислови, які у нашій сучасній мові звучать трохи по-іншому. Недаремно відомі науковці А. Погрібний, О. Пономарів і ін. відстоюють необхідність удосконалити сучасний правопис, який би був єдиним для всіх українців світу. Ми працюємо над тим, щоб усі українці, як сказав колись Пантелеймон Куліш, „хоч помиляючись, почали говорити непозиченою мовою”.

Недавно я одержала Ваш „чорний” журнал про Голодомор, здавалося що тримаю в руках оригінальні матеріали, бачу, як виглядали унікальні документи, звернення українського жіноцтва до всіх людей зарадити страшній трагедії. А наша (чи наша?) Верховна Рада ще й донині не спромоглася цього визнати.

Я більше, говорю про статті україномовні, але хочу відзначити, що вчителі англійської мови радо використовують тексти з англійських сторінок журналу.

Прекрасне оформлення журналу. Ваблять око яскраві, барвисті кольори обкладинок, на яких кращі мистецькі зразки. Цікавимося узорами, відшиваємо, перемальовуємо, увіковічнюємо закладене у цих орнаментах вроджене почуття краси української жінки, наші вічні Обереги.

Січневе число „Нашого Життя” принесло сумну вістку, що важко втримати надалі випуск журналу. Постійно допомагаючи нам, Союз Українок Америки зустрівся з такими труднощами.

А цей журнал так багато важить для нас! Ми чекаємо його, як мудрого друга, як сердечного порадника. Трудно повірити, що власне тепер, коли і ми можемо тішитися „Нашим Життям”, обставини змусять припинити його існування.

Тож від імені читачів Золочівщини вітаємо Провід Союзу Українок Америки на чолі з його головою Іриною Куровицькою, головного редактора журналу Ірену Чабан і Редакційну Раду та усіх тих, хто причетний до видання цього унікального жіночого часопису. Бажаємо Вам творчих успіхів, багато-багато цікавих знахідок і відкриттів при створенні наступних чисел.

Щиро дякуємо за „Наше Життя”!

Віримо, що Всевишній допоможе зберегти журнал для нас усіх!

Здоров’я Вам і многих літ!

Олександра Юськевич.

ЗБЕРЕЖЕМО „НАШЕ ЖИТТЯ”!

**ОКРУЖНА УПРАВА СУА У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ СКЛАДАЄ 2,000 ДОЛ.
НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ”**

ГОЛОВА ОКРУЖНОЇ УПРАВИ ХРИСТЯ ХОМИН-ІЖАК

Члени Округної Управи Філядельфії.

Сидять зліва: Лідія Бук, Дарія Кульчицька, Христина Хомин-Іжак, Оріся Новосівська, Галина Келлер.

*Стоять (1-ий ряд): Дарія Федак, Надія Оранська, Анна Суха, Марія Захаріяевич, Марія Кондрат,
Оксана Фаріон, Марта Пеленська, Роксоляна Луців.*

Стоять (2-ий ряд): Наталія Даниленко, Софія Геврик, Зоряна Сохацька.

**З НАГОДИ ШІСТДЕСЯТИЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ
ОКРУЖНА УПРАВА СУА НОВОЇ АНГЛІЇ СКЛАДАЄ 500 ДОЛ.
НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ”.**

ГОЛОВА ОКРУЖНОЇ УПРАВИ ДІОНІЗІЯ БРОЧИНСЬКА

**З НАГОДИ ШІСТДЕСЯТЛІТТЯ „НАШОГО ЖИТТЯ”
УПРАВА І ЧЛЕНКИ 106-ГО ВІДДІЛУ СУА У ГАРТФОРДІ
СКЛАДАЮТЬ 500 ДОЛ. НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ.**

Валентина Чудовська, секретар Відділу.

352.30 дол. від Округи Філядельфії (зворот кошту за подорож на святкування “Українська жінка та її творчість” у Філядельфії) **Наталка Гевко** призначила на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя” з нагоди його шістдесятлітнього ювілею.

ШІСТДЕСЯТ ЛІТТЯ ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ”

СТОРІНКИ МИНУЛОГО...

<p>ОРГАН СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ</p>	<h1>НАШЕ ЖИТТЯ</h1> <h2>OUR LIFE</h2>	<p>OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA</p>
<h3>ЯК ПРАЦЮВАТИ ДЛЯ ПОШИРЕННЯ СУА</h3>		
<p>Коли застановимось, яка велика праця перед нами, скільки треба зробити для нашої організації, її членок, для жіноцтва загалом і громади, де живемо, то виглядає це завдання майже не можливе до виконання.</p>		
<p>Є між нами такі, що кажуть: „Тепер ніщо не вдається, ніхто не цікавиться народньою працею” – і, зложивши руки, навіть не пробують нічого робити.</p>		
<p>Але ще більше таких, що ідуть вперед із сильною постановою побороти всі перешкоди і з вірою в краще завтра для нас усіх, виконують працю СУА для народу.</p>		
<p>Наша організація має широке поле діяння, й кожна членка має нагоду й можливість використати свої здібності, віддаючи їх на службу народів. Наші відділи мають усі один статут й однакові завдання. Більший відділ зробить більше, менший – менше, розмірно до свого числа членок, але чи цей або другий відділ зростає, чи занепадає залежить від усіх членок і уряду відділу однаково.</p>		
<p>Що маємо робити, щоб відділ не занепадав, а навпаки, щоб цвів і розвивався та зростав кожного місяця?</p>		
<p>У першу чергу всі членки відділу повинні приходити завжди на збори, і там спільно радити над справами відділу й цілої організації. Кожна членка може уплянувати собі так, щоб раз у місяць мати вільний час на збори. Бо успіху не буде, як членка прийде тільки на те, щоб заплатити вкладку й чим скорше тікає домі.</p>		
<p>Кожного місяця Централя СУА подає своїм відділам проекти й справи, над якими треба усім членкам застановитися й переговорити, та про це подати свою вирішальну думку до Централі. Кожний відділ дістає свою газету „Наше Життя”, яку треба на зборах прочитати та з неї чогось навчитися. Крім того, кожний відділ має свої місцеві справи, які вимагають повної кооперації членок.</p>		
<p>Тут треба згадати, що багато залежить від уряду відділу. Заки членка візьме на себе важкий обов’язок уряднички, вона мусить бути певна, чи є в неї стільки терпеливості й посвяти до праці організації, якої вимагає організація. Вона також мусить з’ясувати собі, яка заплата чекає її за товариську чи громадську працю. Бо не тільки треба нам дбати про СУА: але наш обов’язок дбати про церкву, свою школу й підтримувати українські інституції.</p>		
<p>Урядничка не може бути горда і зарозуміла. Вона мусить бути однаково прихильна до кожної членки, усіх любити й шанувати, як своїх сестер, бути їм порадою й розрадою в смутку, як мати дітям. Всі уряднички у відділі повинні працювати в найкращій згоді, завжди порадитись над програмою зборів, яка обов’язково повинна бути приготована. Без програми збори ведуться безладно і довго, бо кожна говорить, що хоче й коли хоче, і не можна дійти до якогось рішення. Кожна членка має право і повинна подати свою думку, але урядничка має повести їх так, щоб з них вийшла якась цілість – рішення.</p>		
<p>Коли уряд так працює, то членки радо приходять на збори, вони охоче виконують свої обов’язки, а тим то й відділ певно не захитається, а зростає в силу.</p>		
<p>Такий відділ має повагу й попертя громади й без труду сповнить обов’язки, надані статутом СУА, його членки купують Ювілейну книжку СУА і передплачують „Наше Життя”.</p>		
<p>Правда, що не раз є невдачі та прикрі хвилини в товариській чи громадській праці, але те не повинно бути перешкодою. Від того ми повинні гартувати духа до щирої та непохитної праці й сповнимо своє завдання. А коли будемо всі так щиро працювати, то прийде час, що навіть ті, які може коли й хотіли зробити нам кривду, вони згадають нас добрим словом, бодай тоді, як ми не зможемо працювати.</p>		
<p>Червень, 1944 р.</p>	<p>Бруклін, Н.-Й. Анна Бодак, місто-голова СУА.</p>	

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LXI

JUNE 2004

Editor: TAMARA STADNYCHENKO

FROM THE DESK OF THE PRESIDENT

Here in the United States we have many holidays that other countries do not observe. One of these holidays is Fathers' Day. We do not know the exact date when America as a nation began to celebrate this holiday. We do know that individual states, communities, and organizations lobbied Congress for many years to officially designate Fathers' Day as a national holiday and that the idea appealed to President Woodrow Wilson as early as 1916. Then in 1924, President Calvin Coolidge hailed the idea as an excellent way to establish intimate relations between fathers and their children, and Fathers' Day became an unofficial holiday that was soon observed annually throughout the country. In 1966, President Lyndon B. Johnson signed a presidential proclamation declaring Fathers' Day an national holiday, thus putting an official stamp on a celebration that was, by this time, going on for almost half a century.

Fathers' Day falls on the third Sunday in June, and for this reason, I would like to begin the June issue of *Our Life* with a special greeting to the fathers in our lives who deserve a special tribute for everything they do for their families. **Happy Father's Day!**

Turning to organizational matters, I would like to remind all of our readers that this year is dedicated to the UNWLA's magazine *Our Life* and to request you to make special arrangements to celebrate this significant event through fundraising that will help our publication continue its remarkable history.

Fundraising for a good cause is very rewarding. It is a way to share our blessings and talents with others. The UNWLA has given so much to so many, and now is the time for us to support something that is our own. Before this issue of *Our Life* went to press, we printed "ceholky" in a wide range of denominations that will hopefully be the foundations for a lasting fund for our financially beleaguered magazine. These ceholky will soon be forwarded to Regional Councils and Branches, and we hope that all UNWLA members will respond to our appeal by selling them to friends and colleagues and acquaintances. *Our Life* has been an asset to our organization since 1944. With our support, it can remain a vibrant and exciting publication that gives pleasure to readers around the world and provides information about us and our work.

As you already know, preparations for the XXVII UNWLA Convention are underway. The Regional Council of Central New York will host the event. It is the first time in the history of our organization that a convention will be held in Albany, New York, and the site is very appropriate because the UNWLA is officially chartered in the State of New York and Albany is the state capital. We invite all of our members and interested guests to come to the convention and help us celebrate the 80th anniversary of our organization.

On a related theme, we ask that Branch presidents compile information on UNWLA members who have been with the organization for more than fifty years. Please forward their names to UNWLA Headquarters so that we can prepare citations and pins to present to them at the Convention. These women have contributed a great deal to the UNWLA and each one deserves to be honored.

This month's issue of our magazine includes a translation of an article that was originally published in Ukrainian in 1944. While I was translating the article, I was struck that the writer touched on so many things that are of concern to our organization today. I hope that you will find it as interesting as I did and that you will take the writer's advice to heart.

Research on non-governmental organizations (NGOs) shows that women's organizations will exist longer than other organizations. It is in the nature of women to organize and share things, and this is what really unites us. This alone makes us a force to be reckoned with, and yet there are many women in our Ukrainian communities who are not interested in joining our organization. Some feel they are too sophisticated for women's organizations, some feel they are too busy, and others say there is nothing to be gained through membership. It is their loss, but it

is also ours. And whether we like it or not, it is we who must extend an invitation to these women and show them that our organization, with its proud history, is indeed worth belonging to.

For our organization to move forward we must be committed to it. We must take on obligations that assist the organization and we must make certain that when we take on an assignment it will be done to the best of our ability. We must respect our leaders and support them in their goals. In turn, we must expect no less from them.

Criticism in our organization is good, only when such criticism is intended to make things better. The person who criticizes has the responsibility to offer good alternatives and then help implement her suggestions or recommendations. Criticism that begins and ends with criticism solves nothing.

I would like to ask all of you to get more involved and I can confidently promise that you will benefit by doing so. There is much to be learned from participating and working in our organization. You will have many meaningful opportunities to enhance your personal life through your association with other UNWLA members.

We have accomplished much in the 80th year of our work. But we can do so much more if all of our members make a decision to play an active role in the UNWLA rather than merely observing the activities of others. Become a part of many wonderful things through participation.

As we continue to celebrate the 60th anniversary of Our Life, we are pleased to share with you another article from the past. In 1944, our magazine was in its infancy and our organization was experiencing growing pains that many of us can recognize today. In the article that we have chosen to share with our readers this month, you will see concern about membership, advice for leadership, and suggestions for effective participation at branch meetings. It was written by Anna Bodak who was, at the time, vice president of the UNWLA. Ms. Bodak's poignant observations, intended for the women of her time, can serve us well in the present. In some ways, they show us that the more things change the more they stay the same. In other ways, they show us that there are numerous ways that we can ease our own "growing pains" by taking positive steps to make things better.

Working to Make the UNWLA Better

When one realizes how much lies ahead of us, how much work has to be done for our organization and its members, for women and for the society that we live in, it sometimes seems that this assignment might be impossible to fulfill.

In our midst we have those that say, "At present there is nothing we can do to succeed and no one is interested in Ukrainian community work." They just fold their hands and do nothing. Yet, there are more of us that go forward at rapid speed to accomplish our goals. And these are the people who will succeed because they believe in bettering tomorrow for all of us. They work very diligently in the UNWLA for the good of its membership.

The UNWLA has a wide range of interesting programs and every woman in our organization has the opportunity to find her niche and use her know-how for the good of the organization. All of our branches work within the frame of our bylaws. Small branches may do less and big branches may do more, but whether a branch flourishes or stagnates depends not on its size but on its members, its president, and its executive committee.

So what can we do to prevent branches from stagnating? In the first place, all members should attend every branch meeting. This is important because it gives us time to discuss the work of our individual branch and the work of the entire organization. Every member can make arrangements to attend a branch meeting once a month. Every member can also make arrangements to stay for the entire meeting. A branch cannot succeed if its members come to a meeting, pay dues, and run home. Participation matters.

Every month we receive information from UNWLA Headquarters on what needs to be done to make our organization and our community better. These messages are sent for a purpose. They can be considered assignments. Every branch receives *Our Life*. Our new publication should be read. There is much that we can learn from its pages.

Every branch should make a strong effort to attend to local business. Here we must underline that success depends upon the branch executive committee, which can organize and coordinate work that needs to be done. Individual members also play an important role, but they must be prepared. Before any member

takes on responsibility of any kind, she must know how much time it will take to do something and she must make a commitment. There must be an understanding of and dedication to organizational matters.

Working in our organization and in our community can provide much gratification. By caring about our organization, we do many things that show that we also care for our churches and schools and other institutions.

Leadership is important. If you are in a governing position you must not be arrogant or presumptuous. You must be sympathetic and kind to all members in the branch. You must learn to like them and respect them, be there for them to cheer them up, and help them as a mother would help a child. Members of the branch executive committee must work in harmony among themselves. They should consult with each other on the agenda of upcoming meetings. Meetings must have a meaningful and interesting purpose so members will be interested in attending. Without an

agenda, meetings can become rowdy and drag. Every member may give proposals and suggestions. It is up to the president to present them in a manner that is positive. Some suggestions are better than others, but even someone who has a bad suggestion should be treated with respect. Then, if the proposal is not accepted, the member making it is not offended.

If the branch executive committee works properly, members will attend meetings gladly and perform their responsibility with pride. This gives a branch strength, and a strong branch will earn the support and respect of the entire community for its work.

We are sometimes confronted with failure and we are saddened. Failure is unpleasant for everyone, but it is something that we must overcome and then move on. We learn from our failures and become better and stronger. If we believe in what we are doing, those that wish us to fail will not succeed. It is our successes that will be remembered.

UNWLA Parliamentarian Delivers Lecture at U.S. State Department's Foreign Service Institute

The following article is adapted from a guest lecture delivered on May 18, 2004, by Oksana Xenos, J.D., at the invitation of Professor William Gleason, Chair, Advanced Ukrainian Studies at the U.S. State Department's Foreign Service Institute, to a class of students shortly before their deployment to Ukraine to assume assignments at the U.S. Embassy in Kyiv. The topic of the seminar, held at the National Foreign Affairs Training Center in Arlington, VA, was "Ukrainian Women in 2004: Perspectives and Activities of the Ukrainian National Women's League of America." Dr. Xenos' lecture was part of a series of seminars conducted by the Foreign Service Institute's Europe Area Studies Program, which has recently featured lectures by prominent officials of the U.S. Congress and U.S. State Department, including Ambassadors Carlos Pascual and Steven Mann.

Thank you, Professor Gleason, for your invitation and kind introductory remarks. It's a real honor and pleasure to speak to your class today on behalf of the Ukrainian National Women's League of America. I understand that you will be deploying soon to assignments at the US Embassy in Kyiv, Ukraine. I wish you all the very best.

What I'd like to do first is to give you a brief overview of who we are. Then I'll talk about what we've been doing as an organization in terms of our cultural, educational, and social welfare actions. Finally, I'll cite some of the problems I believe we need to address, what is on the horizon for us, and then I'll open up the floor to your questions and comments.

Overview

The Ukrainian National Women's League of America is an organization over 3,000 strong with more than 100 branches and 9 regional councils throughout the US. Our sister organizations or members-at-large operate in nearly every country in the Western Hemisphere, both North and South America, all of Europe, including of course Ukraine, Australia, and even the Far East.

As organizations go, we are unique in that our membership consists of women with highly diverse backgrounds and places of origin, our members' ages range from the 20s to over 100; we are of a number of different religious faiths, various socioeconomic posi-

tions, educational levels, political leanings, and professions. The women of UNWLA are lawyers, doctors, educators, business women, Hollywood actors and scriptwriters, military personnel, social workers, IRS officials, state and local government officials, linguists, professional singers and musicians, news reporters, poets and novelists, and research scientists.

Sometimes even we ourselves wonder how we've managed to thrive without the kind of common professional, political, religious, or generational bond that typically characterizes the majority of nonprofit, humanitarian organizations.

The Ukrainian National Women's League of America, Inc., was founded in New York in 1925, and as a non-profit, charitable, educational, and cultural organization; it holds tax-exempt status under section 501(c)(3) of the Internal Revenue Code.

The UNWLA unites women living in the United States who are of Ukrainian descent, or who belong to the Ukrainian community, for common action in preserving our cultural heritage and developing an enhanced sense of identity. We are guided by the principles of religious tolerance, Christian ethics, political non-partisanship, and the support of human rights.

Besides initiating or cooperating in a variety of key actions and institutions of the world-wide Ukrainian community, the UNWLA is a member of the General Federation of Women's Clubs, the American Federation of Women's Clubs, and the National Council of Women of the United States. The National Council of Women of the United States recently elected Iryna Kurowyckyj, the current president of UNWLA, as its own president, the first Ukrainian-American in its century-long history to serve in such capacity.

With the exception of several local church-based sisterhoods, we are probably the sole Ukrainian women's organization in the US.

Our membership may not seem like a lot to you, unless you also take into account that, with the exception of a few dozen members living in remote locations, nearly 100% of us are active members who pay our dues, attend regular branch or regional meetings, and consistently volunteer our time in support of our organization's goals. We spearhead a variety of fundraisers, run day care centers, and actively participate in a myriad of community activities.

Although we don't have a men's auxiliary, we are proud of a supportive cadre of husbands and male relatives, who lend a generous hand whenever the occasion arises.

I believe it's important to point out that, unlike many women's organizations, we are not a feminist organization as that term has come to be applied. Instead, we pride ourselves on working alongside the

men of our community, not in subservient roles, but as a dynamic force that nurtures men's capacity for leadership and achievement.

And that's because, as women, we have always held well-defined and unifying roles both in our Ukrainian homeland and the greater American community. Although Ukrainian women suffered the scourges of Soviet occupation no less than our men did, the decades of totalitarian regime, not to mention centuries of Czarist rule over the Ukrainian land, wrought a particularly critical blow to the psyche of the Ukrainian male by usurping his opportunity, and ability, to lead and govern his own people.

That may explain why Ukrainian women on the whole do not bear the animus that spurred Western women, especially American women, to launch the women's liberation movement of the 1960s and 70s. Generally speaking, we, our daughters, mothers, and grandmothers, viewed that movement with bemusement. Why? Because, rightly or wrongly, we already perceived ourselves on equal footing in our marriages, careers, communities, and our contributions to society.

For example, Ukrainian women fought bravely alongside men in the national uprisings incident to World War II, and their valor was recognized and appreciated by their male counterparts. Women typically practiced medicine as often as men, albeit neither got paid commensurate with their worth. My own grandmother, quite a "flapper" in the Roaring Twenties, but hardly unusual, worked for decades as a schoolteacher, traveling the railways on her own to teachers' seminars and conferences throughout Ukraine in the 1920s and 30s, with her briefcase and overnight bag in tow, while at the same time maintaining a household for my grandfather and their children.

Social Welfare Programs

Since 1925, orphans, the elderly and infirm, widows, and new immigrants, as well as orphanages and schools, have been recipients of the UNWLA's financial, medical, and social services support. The UNWLA shipped packages and organized letter-writing campaigns on behalf of the men and women serving in the Armed Forces of the United States in World War II, the Korean War, the Vietnam War, and the Gulf War.

The UNWLA **Grandmothers Fund** brings material resources and moral support to poor elderly women throughout the world. Today, individual branches and councils are sponsoring 13 Social Service Centers in their sister cities in Ukraine, providing aid to large families, children, youth, the infirm, religious nuns, and the elderly.

In 2000, the UNWLA celebrated its 75th Jubilee,

launching new programs and activities that will help the needy in Ukraine. One of these programs is the **Milk and Rolls Program**, which provides a nutritious breakfast for the youngest schoolchildren in Ukraine. Thus far, the program has been implemented at eleven schools in various regions of Ukraine.

The UNWLA responded vigorously to the 1986 nuclear disaster in Chornobyl, Ukraine, and has continued to focus on its victims, especially the children. The UNWLA has shipped more than \$300,000 worth of medical equipment (including an ultrasound machine valued at \$32,500, over \$7,000 worth of blood analysis supplies, and a “thermostat shaker” costing \$3,500) to the Pediatric Hospital in Lviv, Ukraine. A joint project with the Chornobyl Children’s Relief Fund installed an MRI at the Kyiv Emergency Hospital and Trauma Center.

In a cooperative effort with its Ukraine-based sister organization, \$46,000 of the UNWLA’s funds made it possible for 160 children from the Chornobyl area—mainly orphans aged 7 through 11—to spend a month of recuperative time at sanitariums in Ukraine under the care of Ukrainian volunteers.

When Ukrainians in South America, specifically in Brazil and Argentina, needed help, the UNWLA Social Welfare Program coordinated the support action, paying special attention to the needs of ill children and orphans. UNWLA members helped Ukrainian families in Poland and provided aid to those in need in various other parts of the world. In Poland, for example, one young girl with severe medical problems was provided with a prosthesis, followed by two major operations on her legs. Later, she again required help—a new prosthesis and additional medical treatment, which she received in Germany.

When a devastating flood in southwest Ukraine left thousands of people homeless and destitute, the UNWLA Social Welfare Program sprang into action immediately. To help the victims of this disaster, the UNWLA marshaled all its regional councils and branches, and launched a collection of clothing, footwear, bedding, and medical supplies. With the cooperation and support of several other organizations, two shipping containers filled with 1,330 packages of essentials were soon on their way to Ukraine.

Educational and Scholarship Programs

This year, the UNWLA Scholarship Program celebrates its 37th continuous year of providing financial assistance to students and educators throughout the United States, Ukraine, and the Ukrainian diaspora. As a result, many of its scholarship recipients have already become highly qualified professionals and well-rounded citizens in their respective countries.

Scholarships were awarded intermittently since 1932, but were expanded into the Scholarship/Student Sponsorship Program in 1967. The program helped thousands of students in Argentina, Brazil, Croatia, Paraguay, Romania, Ukraine, Yugoslavia, and the United States to complete secondary and higher education. In cooperation with its Ukraine-based sister organization, the UNWLA Scholarship Program is expanding rapidly. Based on recommendations of highly qualified Ukrainian educators, community leaders, religious leaders, and other professionals, the UNWLA’s Scholarship Committee approves student financial aid, giving priority to orphans and children from broken homes and large families. Over six hundred former UNWLA scholarship recipients are now professionals with rewarding careers, and thousands more have completed secondary education in countries where mandatory schooling stops at the fourth-through eighth-grade levels.

The UNWLA’s efforts resulted in the proliferation of Ukrainian cultural life, leading to the creation of Ukrainian-language Saturday schools, Ukrainian folk dance groups, Ukrainian instrumental ensembles, church choirs, etc. Ukrainian-run boarding schools and seminaries in such countries as Brazil, for example, have provided an opportunity for six generations of persons of Ukrainian extraction to learn about their ethnic background, religion, and culture.

To promote correct usage of the Ukrainian language, and to combat russification, scholarships were awarded to teachers in Latvia and eastern Ukraine and for summer courses at the Ukrainian Free University in Munich, Germany, for the specific purpose of upgrading the quality of Ukrainian-language instruction in these areas.

UNWLA branches operate Ukrainian pre-school programs in various cities across the United States.

Cultural Programs

The centerpiece of the UNWLA’s cultural initiatives is the **Ukrainian Museum** in New York City, which the UNWLA founded and is now its majority shareholder. This is a fully functioning museum with departments of folk arts, archives, and fine arts. Through its exhibitions, catalogs, and growing collections, the Ukrainian Museum serves as a model for enhanced cultural self-presentation.

Over the years, the UNWLA has accumulated an impressive collection of documents—a testimony to the foresight of its pioneer members who understood the importance of recording and preserving accounts of the organization’s activities. Of historic value are such items as acknowledgments of aid to victims of Polish terrorism and to victims of the Dnister River flood,

records of funds raised for the construction of churches in Ukraine, as well as copies of letters addressed to influential persons reflecting the concerns of the times. For instance, the UNWLA wrote to Eleanor Roosevelt to solicit help for Displaced Persons in Europe; to President Eisenhower concerning the construction of the Taras Shevchenko monument in Washington, DC; to President Reagan to seek aid for the victims of the Chernobyl tragedy; and, more recently, to the *New York Times* and the Pulitzer Prize Committee to express our concerns regarding Walter Duranty's Pulitzer Prize.

To safeguard these records and maintain their availability for research and reference purposes, UNWLA archives spanning the period 1925-1975 were organized and shipped to the Immigration History Research Center in Minneapolis, MN, in 2001. The Ukrainian collection, one of the Center's largest and best organized, takes its place alongside the archives of over two dozen other ethnic groups. The Ukrainian collection is also available for research purposes to qualified individuals.

The year 2003 marked the 130th anniversary of the birth of Lesya Ukrainka, one of Ukraine's leading poets and playwrights. To honor her memory, the UNWLA compiled an extensive collection of the writer's biographical material, in addition to her literary works and information about her social and humanitarian activities. All of it is available for research and reference purposes.

Our Life Magazine

The UNWLA's flagship publication, the bilingual monthly *Our Life*, is the only Ukrainian women's magazine published without interruption since 1944. We distribute it to readers throughout the world; it's available to the membership as well as to independent subscribers. Women in the United States, South America, Europe, and the Far East read *Our Life* with enthusiasm and gratitude, acknowledging that for many of them this publication is the sole means of acquainting themselves with their Ukrainian heritage and culture.

Each issue of *Our Life* contains a message from the UNWLA president and comprehensive reports on the activities of the UNWLA Executive Committee, National Board, Regional Councils, and Branches. In addition to well-researched articles on Ukrainian literature, history, arts, education, and folklore, the magazine provides its readers with practical news on legal, financial, tax, elderly care, and health matters. Book reviews provide information on recent literary publications, translations, anthologies, and children's books. Recent issues ran a series of well-documented articles on women's environmental health topics. The

magazine has a children's section as well as culinary and crafts columns.

I brought with me copies of three recent issues of *Our Life*: the January 2004 60th anniversary edition, along with the February and March issues, which you are welcome to take with you.

Where Do We Go From Here?

The events of the past two years, 9/11 and its aftermath, demand a new and distinctive agenda for our organization. Moreover, since gaining its independence in 1991, over the past 13 years, Ukraine has experienced enormous political, social, and economic transformations that compounded the deleterious effects of decades of Soviet rule and the 1986 Chernobyl nuclear disaster. The ongoing transition from communism and a planned economy to democracy and a market system has been producing an environment of high unemployment, inflationary pressures, deteriorating health and social service institutions, a near total lack of preventive medicine, increased poverty and social stress, and an uprooting of families and migration, all of which impact the wellbeing and health of the population. Economic turmoil and health concerns contribute to the reasons why many Ukrainian women choose to leave their homeland.

But that's only part of the problem. Although, as I mentioned previously, Ukrainian women generally perceive themselves on equal footing in gender relationships, at least when it comes to their careers, marriages, and community status, there is, regrettably, a seamier side to the gender relations question. It afflicts many societies and cultures, but particularly those, which, like Ukraine's, are undergoing monumental economic and political upheaval. It is the sexual exploitation of women and girls—sex trafficking, the Internet bride industry, pornography, sex tourism. It's a societal failing that must be urgently addressed, but it's something that we as women can never do alone. Why? Because of the nature of the matter. It's men who create the demand that fuels this pernicious industry.

And, therefore, it's men who must take the responsibility and necessary action to stem this heinous exploitation. If demand is eliminated, then supply will cease to be an issue of concern. However, we realize that, unfortunately, sexploitation is big money, money is power, and few who have it will relinquish it willingly.

A recently published book, *The Natashas*, written by Victor Malarek, an investigative editor for *The Globe and Mail*, provides a harrowing account of sex trafficking through the story of a 19-year old Ukrainian woman. The March edition of *Our Life*, which is among those I brought with me, contains a comprehen-

sive review of this book.

Since its inception, the UNWLA has addressed issues pertaining to women's health and wellbeing, and we will continue to do so in light of the issues currently facing Ukrainian women.

But probably our greatest challenge today is to forge effective alliances with other organizations and governmental institutions, in the United States and Ukraine, to gain visibility and meaningful support for our goals.

Our president and several members of our Executive Committee traveled to Ukraine last August to participate in the Ukrainian World Congress's Quinquennial Convention, which drew 300 delegates from 26 countries and several hundred observers. We proposed several resolutions with regard to the trafficking of women and children, family issues, and homeless children. Some of these resolutions were directed at the Ukrainian government's failure to initiate or sus-

tain proactive policies with respect to these important issues.

We know we can't go it alone. And we are prepared to do what it takes with increased organizational commitment and the personal resolve of our leaders and members.

***OKSANA XENOS** is an attorney and tax law specialist on tax-exempt organizations with the IRS Rulings and Agreements Office in Washington, DC. She served as the IRS District Counsel for the State of Michigan from 1989 to 1998 and as an IRS trial attorney from 1981 to 1988. She is a retired Lieutenant Colonel (JAG Corps-USAR) and Foreign Area Officer qualified in dual specialties (Ukrainian and Greek). From 1995 to 2002, she served as vice-chair of the Ukrainian Selfreliance Michigan Federal Credit Union. Dr. Xenos is also the parliamentarian of the Ukrainian National Women's League of America, Inc.*

Caring for the Largest Organ of Your Body

by Ihor Magun, M.D., F.A.C.P.

Your skin is a living, always changing tissue. It is actually the largest organ of the body, yet is frequently neglected.

Most skin tends to be dry, oily or a combination of dry and oily. This depends on a number of factors. Skin can shift in its needs as seasons change. It is also affected by heredity, the environment, the state of your health, your sleeping patterns, stress and relaxation, and by alcohol, smoking, and food.

To get a general idea of your skin type, examine your skin completely in a brightly-lit room. Daylight is ideal. Look at your hairline (hairspray, gel-induced dryness). Focus on your chin (occasionally oily due to aggravation from a telephone receiver). Examine the sides and bridges of your nose if you wear glasses (dry and sensitive skin). If there is visible dryness, flaking patches, these are obvious signs of dry skin. If your nose or another part of your body appears shiny within several hours of cleansing, this is a mark of oily skin. This is the usual combination skin pattern.

Skin can repair itself and it is never too late to start paying attention to it. The simplest and easiest way to keep skin healthy and younger looking is to stay out of the sun. Skin changes with age. We sweat less and take longer to heal. Loss of sweat and oil glands naturally occurs during the aging process, which contributes to dry skin. Itching can occur because skin is irritated relatively easily.

So what can be done for dry skin (the more commonly occurring type)? Avoid long baths or showers and excessive use of soap or perfume. Bathe once daily unless it is absolutely necessary to bathe more frequently. Use warm water, wash with your hands avoiding the use of sponges. Do not over dry with towels. "Pat dry" your skin. While the skin is still damp, apply moisturizer. Good moisturizers have vitamins A, C, and E added. Purchase a good quality brand that works for you. Splurge on that indulgence.

For oily skin and for removing makeup, wash with a makeup remover or a cream and follow with an astringent. Afterwards, you may want to use a moisturizer. Get a good night's rest. Fatigue can slow the circulation of blood. Stop smoking. Smokers tend to have more wrinkles for reasons that are not clearly defined but may be due to the interference of blood flow to the skin. Exercise regularly. This increases blood flow to the skin producing a healthy glow. As the body sweats, it produces sebum, a natural moisturizer. Limit stress, it affects overall health as well as your complexion. Drink plenty of water. This helps maintain elasticity and suppleness. Avoid excessive caffeine because it actually depletes water.

In many ways, your skin is a road map of not merely your contact with the environment but of what you have done to help and protect it. Make sure you are doing a good job.

Learning About Tradition

by Daria Hanushevsky

*Rev. Kiril Angelov blesses baskets for children of Svitlychka.
Left to right: Victoria Lebedko, Joseph Lyko, Natalie Lebedko, Joseph Marang, Sonia Staveski,
Marko Dilai, Nicole Kostinski, Roman Pavlovyh, Melanie Pavlovyh, and Maksym Chalupa.*

Svitlychka, under the auspices of the Ukrainian National Women's League of America Branch 120 of Rochester, New York, holds its weekly Saturday morning sessions at St. Josaphat Ukrainian Catholic Church. These sessions are open to any child who wishes to participate in a dynamic program offered in Ukrainian and are run by two energetic, innovative young women who are themselves graduates of the program. Ms. Nicole Riedl, a music therapist by profession, and Mrs. Larissa Cholach, who is completing her studies as a speech pathologist, approach their work at Svitlychka with enthusiasm and a deep love of Ukrainian traditions and art that inspires their young charges to learn.

On Saturday morning, April 3, 2004, Svitlychka pupils (ages 3-5), learned the traditions of the blessing of Easter foods. The children were instructed on the preparation of the Easter basket and the traditions behind this beautiful Easter custom. They lined their bas-

kets with "vyshivky" and then filled them with traditional Easter food items, including miniature paskas that were baked for the occasion by Mrs. Marika Riedl (nee Zubil).

When the baskets were ready, the children took them to a small area in the church auditorium that had been set up as a blessing area. Father Kiril Angelov, pastor of St. Josaphat Ukrainian Catholic Church, then explained to the children (in terms they could easily comprehend) about the meaning of the Easter baskets and what the priest does during the traditional Easter service when the baskets and their contents are blessed.

The children listened carefully to Father Krill's explanations. Then, full of pride and enthusiasm, they watched as he blessed their small baskets. Parents who came to see the ritual were pleased and thankful to Father Krill for his explanations. Some remarked that it was the first time that they truly understood the traditions behind the blessing of the Easter foods.

НАЙЩИРІШІ ПРИВІТАННЯ НАШИМ БАТЬКАМ В ЇХ ВЕЛИКИЙ ДЕНЬ!

БАЖАЄМО ЗДОРОВ'Я, ЗЛАГОДИ, РАДОСТИ
І ГАРМОНІЙНОГО "ДНЯ БАТЬКА"!
ДЯКУЄМО ВАМ ЗА ТЕ, ЩО ВИ Є!

Молитвою згадаймо тих Батьків,
що відійшли від нас у кращий світ.

Голова СУА Ірина КУРОВИЦЬКА

Шановні читачі!

У Сполучених Штатах Америки святкуємо багато різних свят, які інші країни не святкують. Одно з таких свят є "День батька". Точної дати, коли День батька почали святкувати в цій країні, ніхто не може назвати, але є відомості, що спершу почали святкувати поодинокі штати, а опісля – ціла країна. Є записи, що декотрі штати та неурядові організації звернулися до уряду, щоб проголосити "День батька" офіційним днем у США. Ця ідея сподобалася Президентові Вудро Вулсонові, який у 1916 р. підтримав цю думку. У 1924 р Президент Келвін Кулідж проголосив "День батька" національним святом, яке звернуло на себе увагу родини та зблизило батька. Від того часу офіційно святкують "День батька" в третю неділю червня. У 1966 р. Президент Ліндон Джонсон підписав президентський указ, проголошуючи третю неділю червня "Днем батька" – офіційним святом, яке країна святкувала вже майже півстоліття.

Справи нашої організації.

Бажаю пригадати, що 2004 р. присвячений журналу "Наше Життя" з нагоди 60-ліття його появи. Звертаємося до Вас: зробіть заходи, щоб відзначити цю важливу дату особливою подією, на якій можна буде зібрати кошти на "Пресовий Фонд" журналу "Наше Життя". Без Вашої помочі не зможемо продовжувати видавати журнал. Придбання фондів на будь-яку благородну ціль дає певне задоволення. Ви ідете до людей, яких Ви ніколи не зустрічали і не маєте з ними нічого спільного, знайомитеся та розкажете їм про наше видання. Цією дорогою зацікавитеся з цікавими людьми, це вже є нагорода за Вашу працю.

Головна Управа доручила нам видати "цеголки", з якими можна буде іти і продавати їх американським підприємцям, на пікніках, фестивалях та за дозволом пароха під церквою. Пакетики з „цеголками” Ви одержите незабаром.

Як Ви вже завважили, кожного місяця в журналі поміщуємо статті з "Нашого Життя" з 1944 р. У цьому числі подаємо дуже цікаву статтю. Поради для членства організації можна сьогодні застосувати у праці. Прочитайте і застановіться, чи неправда, що речі, які так швидко міняються, дійсно стоять на місці, і це бачимо по наших статтях з давних років.

Підготовка до ХХУІІ Конвенції СУА розпочалася. Округа Центральний Нью-Йорк є господарем. Це вперше в історії нашої організації Конвенція відбувається в Олбані, столиці штату Нью-Йорк, де саме організація зареєстрована. Запрошуємо все членство СУА, гостей з близька та далека прибути на ХХУІІ Конвенцію та разом з нами відсвяткувати 80-ліття нашої організації.

Науковці стверджують, що організації, які проіснують найдовше, є жіночі. Це прикмета жінки, організуватися, спілкуватися, спільно творити різні програми в ділянках культури, гуманітарні чи інші. Жіноча організація в громаді – це є велика сила, яку ми по сьогоднішній день не вповні використовуємо. Отже, шановні пані, наша організація матиме довге життя, шануймо її, дбаймо, щоб було що передати наступним поколінням. Щоб було що передати, мусимо брати на себе обов'язки і виконувати їх якнайкраще. Особливо у приєднанні жінок, які стоять осторонь організованого життя. Це є їхня втрата і наша. Стаймо собі за мету зорганізувати їх в наші ряди.

Критика в кожній організації є добра і потрібна, але тоді, коли жінка, яка критикує, є готова допомогти провести свої поради чи проекти в життя. Критика лише задля критики нічого не дає. Працюймо для добра нашої організації. Так, ми проводимо постійно збірки, але це – ціль кожної організації, яку уряд не підтримує фінансово. Всі інші організації роблять те саме, на то вони існують, щоб проводили програми, потрібні гроші, ми не одинокі що робимо збірки.

Організація досягнула багато за 80 років, але може зробити більше, як кожна з вас буде активна.

Д-р Оксана Ксенос, голова Статуткової комісії.

Шановні Пані!

Згідно зі статутом СУА (параграф 130, стор. 30), Головна Управа СУА на другому річному засіданні 27 вересня 2003 р. покликала Статутову комісію до розгляду Статуту та запропонування можливих змін.

Прошу ласкаво розглянути Статут СУА і переслати мені пропозиції змін. Статутова комісія їх опрацює та представить на XXVII Конвенції СУА. Ваші пропозиції прошу присилати до 30 вересня 2004 р. на адресу:

Oksana Xenos
Chair, UNWLA Bylaws Committee
2111 Jeff Davis Hwy, #521N
Arlington, VA 22202

ДІЯЛЬНІСТЬ ОКРУГ І ВІДДІЛІВ СУА

ХРОНІКА ОКРУГИ НОВОЇ АНГЛІЇ 2003 р.

Загальні збори Округи відбулися 21 березня ц. р. у приміщенні Українського народного дому в Гартфорді, Конн.

Голова Округи Зоряна Мішталь відкрила збори, привітавши представників Головної Управи Ірину Куровицьку і заступницю голови Софію Геврик. До президії головою вибрали Марту Рудик, секретарем – Діонізію Брочинську. Далі звітували голова Округи і голови відділів. Голова Округи Зоряна Мішталь розказала, що Округа об'єднує 4 відділи, має 105 членок. Округа відбула 5 засідань. Голова Округи підтримувала зв'язки з головами відділів, була присутня на загальних річних зборах 73-го і 108-го Відділів, виступила на Союзівці з доповіддю на конференції „Роля жінки у 21 ст.», написала привітання учасницям засідання, яке було поміщене у Конвенційній книжці. Округа також провела традиційний щорічний пікнік День союзянки. Понад 80 осіб зібралося у парку міста Везерсфілд, Конн., щоб поділитися думками і розважитися співом, про що З. Мішталь написала допис до „Нашого Життя”.

73-ий Відділ, Бріджпорт, Конн.

Голова – Рома Гайда. Відділ має 21 членку і одну прихильницю. Відбули одне засідання Управи Відділу і 3 сходи. Плянвальний комітет передріздвяного базару відбув 6 сходи. Базар фінансово був дуже успішним, прибуток становив 3,379.32. Відділ вислав листи до сенаторів штату Конектикат щодо Голодомору і Сенаторської резолюції 2002. Відділ брав участь у Дні союзянки Округи Нова Англія. Голова була учасницею річних зборів Українського Музею в Нью-Йорку.

106-ий Відділ, Гартфорд, Конн.

Голова – Наталка Рудько. Відділ має 28 членок, які передплачують „Наше Життя”. 10 членок є членами Українського Музею в Нью-Йорку і 3 членки є спонсорами Стипендійної акції. Разом з громадським комітетом брали участь у Міжнародному фестивалі, допомагали організувати виставку, приготували печиво і українські страви. Брали участь у Дні союзянки, який організувала Округа. У квітні брали участь

у конференції на Союзівці. Відділ влаштував вечір „Вишивані вечорниці” з оркестрою „Відлуння”, який мав великий успіх і приніс прибутку 802 дол. Брали участь у відзначенні 70-ої річниці Голодомору, задля цього зорганізували поїздку до Нью-Йорку. У грудні зорганізували різдвяний базар, але через снігову завію виторг був лише 1,500 дол. Улаштували також святкову різдвяну вечірку членок з родинами – з колядками, при смачному буфеті. Крім обов'язкових пожертв, виділили додаткові фонди: на 100-тисячний Фонд ім. О. Лотоцької – 50 дол., для допомоги „Бабусям” – 200 дол., на Український Музей в Нью-Йорку – 200 дол., на Стипендійну акцію – 200 дол., з нагоди ювілею „Нашого Життя” – 500 дол., на приміщення домівки – 100 дол. Вислали 4 пачки до Ніжина.

108-ий Відділ, Нью-Гейвен, Конн.

Голова Відділу – Галя Марків. Відділ має 18 членок, виконує всі зобов'язання до Округної Управи, стовідсотково передплачує „Наше Життя”. Відбули 5 сходи Управи і 9 ширших сходи, приготували річні звіти до Округи і Головної Управи. У березні після зборів склали плян праці на цілий рік і старалися виконувати його. У січні влаштували різдвяну вечірку для членок з родинами у домі Марійки Антонишин. У березні зорганізували курс писання писанок для громади, спеціально для дітей. У квітні членки брали участь у конференції на Союзівці. У червні музейна референтка Рома Тибодо взяла участь у річних зборах Українського Музею в Нью-Йорку. Членки Відділу разом з родинами брали участь у Дні союзянки Округи Нової Англії у Везерсфілді, Конн. Наша членка Христина Шелдон переїхала до Фльоріди, і ми влаштували прощальне прийняття для Христини з чоловіком Генрі. У листопаді взяли участь у відзначенні річниці Голодомору в Нью-Йорку. 6 грудня приготували виставку до 70 річниці Голодомору для американської громади у „Ethnic Archives Center” у Southern Con State University. Незважаючи на те, що була дуже погана погода, виставку відвідало багато американців. Директор центру сказав, що виставка була влаштована професійно і попросив продов-

жити її до кінця березня. Місцева газета гарно описала виставку і помістила велику фотографію. У січні влаштували „Просфору” для цілої громади У лютому – прийняття з американсько-українськими ветеранами. У грудні разом з дітьми робили прикраси на ялинку, також організували базар, на якому продавали українські вишивки, кераміку, різьбу, прикраси на ялинку і калачі. Відділ провадить світличку від 1970 р. Учителька нашої „Світлички” Катруся Бембер стала Почесною членкою Відділу за довголітню і віддану працю керівником садочка. З Відділу одна членка входить до Головної Управи, 3 членки належать до Управи Округу Нової Англії. Цього року приєднали 3 нових членок Ірену Гладку, Орисю Мандич і дружину священника Юлію Годенчук.

126-ий ВІДДІЛ, Бостон, Масс.

Голова – Сузанна Шпак. Відділ має 24 членки, відбув 10 ширших сходин. На весні зібрали дитяче вбрання в обидвох парафіях в Бостоні і вислали 10 пачок до сиротинців в Україні. У квітні членка Відділу Джана Ранчер брала участь у семінарі конференції на Союзівці. Відділ запланував і присвятив багато часу на приготування виставки картин і мальованих

хусток, але через сніговію виставка не відбулася і перенесена на 2004 р. Найближчим часом постараємося виконати всі зобов'язання до Головної Управи. Упродовж 2003 р. влаштували зустрічі дітей у домах членок, щоб познайомити їх і останній раз зібрали вже групу з 15 дітей.

Після звітів і слова голови СУА Ірини Куровицької і її заступниці Софії Геврик вибрали нову Управу Округу.

Управа Округу Нової Англії на 2004 р.: Діонізія Брочинська – голова Управи, Христя Мельник – заступниця голови, Марійка Антонішин – секретарка, Марта Рудик – скарбник, Орися Мандич – архівар, господарські референтки – Ярослава Ковач і Марія Цап.

Контрольна комісія: Зоряна Мішталь – голова, Орися Яновська і Сузанна Шпак – членки.

Голова Округної Управи і всі голови відділів щиро дякують членкам СУА за добру працю і відданість справі організації.

Нова Управа Округу бажає всім членкам Союзу Українок Америки доброго здоров'я, сімейного добробуту та успіхів у дальшій праці.

Марійка Антонішин,
секретарка Округної Управи.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛІВ

78-ий ВІДДІЛ СУА, Вашингтон, Д.К.,

Загальні збори 78-го Відділу СУА ім. Олени Степанів у Вашингтоні, Д. К., відбулися 16 травня ц. р. Головою зборів була Орися Дацків, секретарем – Христина Шипилява.

Нову Управу вибрано у такому складі: голова відділу – Марта Терлецька, заступниця голови – Софія Царик, секретарки – Ліда Яросевич і Христина Шипилява, скарбник – Христина Пацлавська.

Референтки: зв'язків – Мотря Слоневська, організаційна – Марійка Ліщак, виховна – Марта Базарко, культосвітня і імпрезова – Таня Терлецька, музейна – Ксеня Кузьмич, Суспільної опіки – Тамара Тимків і Ірина Ставнича, господарська – Катерина Слоневська, вільні членки – Орися Дацків, Квітка Пашин.

Контрольна комісія: голова – Тереса Царик, членки – Леся Бігун і Тамара Вітковицька.

Номінаційна комісія: голова – Ксеня Луць, членки – Дарія Мелех, Аня Сілецька-Піяцца.

Христина Шипилява, пресова референтка.

101-ий ВІДДІЛ СУА, Чікаго, Іл.

Загальні збори Відділу відбулися 29 лютого 2004 ц. р. Зборами проводила Оленка Матвійшин, секретарювала Марія Щерб'юк. Округу представляла її голова Любомира Калін.

Управу Відділу вибрано у такому складі: Оленка Матвійшин – голова, Марія Федашин і Оленка Прийма – заступниці, Оксана Добрянська і Оля Гриців – протоколярні секретарки, Оксана Ганушевська – кореспонденційна секретарка, Ляриса Єлішевська – скарбник.

Референтки: Маса Ганкевич, Віра Яворська і Наталія Гладиш – імпрезові, Леся Коленська – культосвітня, Марія Щерб'юк – пресова, Оленка Шкробут – стипендійна, Геня Бискош і Христина Таран – Суспільної опіки, Аня Бискош, Йоля Бискош і Марія Шпитко – господарські.

Контрольна комісія: Валя Хринівська і Люня Полюхович.

Марія Щерб'юк,
пресова референтка.

ВІТАННЯ НАШИМ МАТЕРЯМ!

Зліва: Наталя Ковалик, Маруся Шабловська і Гануся Петрівська – наймолодші учасниці концертних програм відділу СУА в Глен Спей.

Цьогорічне свято Матері є особливим для нас. 2004 рік – це ювілейний рік журналу „Наше Життя”, заснованого 60 літ тому Союзом Українок Америки. Ми горді, що СУА нині є однією з найшанованіших і найпопулярніших організацій серед світового українства.

Вітаючи працівників журналу, всіх матерів і бабусь з Днем Матері, посилаємо вам святкові віншування, виголошені на святі наймолодшими україночками 62-го Відділу СУА в Глен-Спей.

Ці віншування також для всіх членок Союзу Українок Америки.

Вітаємо всіх матерів-союзниць, молодших і старших достойних краєнок. Всім щиро подяку сьогодні складаємо, для кожної радості й щастя бажаємо.

За щедрі дарунки стареньким і діткам, українським студентам, недужим, сиріткам... Ми кажемо, як завжди, в це радісне свято: Матусь наших милих будемо шанувати!

Усі ваші справи продовжимо з роками,
нехай про вас слава летить над горами.
Ми „Многії літа” співаємо дзвінко
на щастя і радість Мамам-українкам!

Дорогі і шановні творці журналу „Наше Життя”!

Вітаю Вас сердечно від наших союзниць зі святом Матері, яке незабаром прийде! Дякуємо Вам за невтомну творчу працю в ім'я української ідеї.

Я є пресовою референткою 62-го Відділу СУА у Глен-Спей, навчаю діток української мови і наших звичаїв. З досвіду бачу, як важливо, коли мати, батько, бабуся і дідусь вчать рідної мови. У таких родинах діти виростають цікавими і добрішими, українська мова, багата піснями і поетичним словом, робить їх чутливішими до навколишнього світу.

У нас в Глен-Спей підрастають талановиті союзнички. Всі завжди з нетерпінням чекають виступів Марусі Шабловської, Оксани і Наталі Ковалик і Ганусі Петрівської.

Нелегка то праця – в чужомовному середовищі виховувати справжніх українських діток, але завдяки любові до рідного слова наші бабусі і матері послідовною працею наповнюють юні серця українською духовністю.

Тільки разом ми досягнемо мети, і наші діти виростатимуть всім на гордість. Слава і шана таким Матерям і Бабусям.

Травень несе красу не тільки на землю, сади і луки, але й у наші душі, дарує весняне свято Матері.

Низько вклоняємося всім хранителькам рідного слова, а передусім творцям і читачам нашого журналу.

Святослава Гой-Стром.

86-ий ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ ім. ОЛЕНИ ТЕЛІГИ в Ньюарку, Нью-Джерзі

Загальні збори Відділу, на які прибуло багато членок Відділу і голова Окружної Управи Округи Нью-Джерзі Катерина Воловодюк, відбулися 8 лютого в залі церкви св. Івана Хрестителя в Ньюарку.

Відділ має 50 членок, з них 4 нові. Звіти голови і референток засвідчили плідну працю і

відданість справі СУА.

Відділ пожертвував на Стипендійну акцію СУА 24,217.79 дол. (114 стипендіатів, 32 спонсори у Відділі і поза Відділом), на Український Музей в Нью-Йорку – 500 дол., членки пожертвували на УМ – 14, 200 дол. на потреби канцелярії СУА – 500

дол., мисткиня Володимира Васічко подарувала 21 картину, прибуток від продажу яких 2,600 дол., призначила для сиріт і „Бабусь” в Україні у пам'ять сестри.

Наш Відділ, який існує вже 40 років, спонсорував концерт жіночого хору з Австралії „Суцвіття” і багато праці вклав у приготування Дня союзянки з показом вишиваного одягу, влаштував показ картин Б. Божемського, В. Васічко і П. Гнатів, послав 12 пачок в Україну для людей, які потребують допомоги. Багато наших союзянок є членами Управи Округи і Головної Управи СУА.

До присутніх звернулася голова Округи Катерина Воловодюк. Вона подякувала всім за віддану працю, заохотила на майбутнє та запросила на з'їзд Округи і до участі у наступній Конвенції СУА.

Перевибрана голова Відділу Іванна Мартинець подякувала всім за ентузіазм і відданість справі СУА і за жертвовність. Іванна Мартинець приїхала до Нью-Джерсі і всі ці роки щиро і жертвовно працює у громадських організаціях, зокрема в СУА.

Звітування та планування праці Відділу на нову каденцію відбулося у дружній і діловій

атмосфері.

Нову Управу вибрали у такому складі: голова – Іванна Мартинець, заступниця голови – Наталка Клапішак, протоколярна секретарка – Люба Бойко, кореспонденційна секретарка – Марія Українська, скарбник – Таїсса Турянська.

Референтки: організаційна – Оксана Стеранка, культосвітня – Наталка Буняк, пресова – Божена Ольшанівська, Суспільної опіки – Катерина Воловодюк, мистецько-музейна – Люба Лапичак-Лесько, імпрезова – Ліда Гайдучок, стипендійна – Марія Полянська, господарські – Наталка Змий, Люба Гуралечко, Мелася Банах.

Контрольна комісія: голова – Ляриса Пенцак, членки – Ярослава Мулик, Мирося Граб.

На зборах постановили скласти:

500 дол. – на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”,

500 дол. – на облаштування канцелярії Головної Управи СУА,

500 дол. – на Український Музей в Нью-Йорку.

Божена Ольшанівська,
пресова референтка 86-го Відділу.

СОЮЗ УКРАЇНОК ЗАПОРІЗЬКИЙ ВІДДІЛ «РОКСОЛАНА»

Вп. п. Катерині Воловодюк, голові Округи Н.Дж.

Дорога пані Катрися!

Сердечно дякуємо Вам за теплого і щирого листа та за Вашу увагу. Для нас усіх велика честь, дуже приємно і важливо те, що про нас Ви говорили на нараді Головної Управи СУА. Це висока оцінка і визнання нашої роботи.

Дякуємо Вам і всім членкам Управи за увагу до нашої організації.

Нам, а особливо нашим молодим союзянкам з „Доросту”, було дуже приємно дізнатися про Ваш великий подарунок – ті пачки, що їх Ви направили на нашу адресу. Дівчатка вже чекають, коли їм доведеться зібратися і розпакувати пачки, описувати всі речі, оцінювати та розподіляти, що йде на лотерію, що – на аукціони, а що – на церкву та на

сиротинець. У цьому листі ми надсилаємо Вам копію акта з сиротинця як зразок нашого ведення документації.

Завдяки великій роботі нашої союзнянки Надії Мороз відкрито українську групу у дитячому садочку. Ми зобов'язалися допомагати цій групі і керівництву садка (у роботі української групи), принаймні морально, бо матеріально ми не маємо можливості їм допомогти. Хоча на свято відкриття наша організація подарувала дітям іграшки і солодоці. Від Союзу Українок вручила ці подарунки Євгенія Маркович. У цій групі ми вже провели гарне свято на Покрову: дівчата і хлопці з „Січового колегіуму” виступили з концертом, дітки також підготували кілька номерів, а союзнянки розповіли дітям про традиції і звичаї цього свята, подарували годівничку для птахів, запалили свічечку, щоб всі діти пом'янули полеглих на Запоріжжі козаків, та накрили стіл із солодоцями.

Ще маємо приємну новину: з початку вересня ми щотижня беремо участь в радіо-програмі „Вишиванка”, що виходить на обласному радіо „Запоріжжя” і триває годину. У цій програмі ми розповідаємо про справи нашої організації, про проблеми становлення державности в Україні, про виховання підрастаючого покоління, про відродження національних традицій. А на свято Покрови цілий день ефірного мовлення був присвячений нашій організації: дівчата з „Доросту” протягом дня розповідали про свято, про традиції, про те, як у нашій організації, а також у наших родинах, відзначають це свято.

6 жовтня свято „Посвята в козачата” для учнів Запорізького Січового колегіуму (школи, де є світлиця нашої організації і де ми маємо змогу провадити наші заходи) на острові Хортиця організувала і провела Оксана Яценко.

Дорога пані Катрусю та посестри! Щиро хочемо подякувати Вам за Ваші зусилля спрямовані на те, щоб Конгрес США прийняв резолюцію, в якій засудив голодомор українського народу 1932-1933 рр. Нам було дуже приємно дізнатися про цю новину з Америки. Хочемо повідомити Вас, що ми також робимо все можливе для того, щоб сумна сторінка в історії нашого народу була визнана державою як геноцид. Наша союзнянка Оксана Гладій підготувала і провела на Запорізькому телебаченні 35-хвилинну програму „Уроки історії. Голодомор”, в якій взяв участь народний депутат України, керівник комітету Верховної Ради України у справах прав людини, народностей та міжнародних відносин Геннадій Удовенко. Це вже не перша програма на цю тему, яку проводила Оксана, а ще вона плянує „круглий стіл” на телебаченні, присвячений трагічним роковинам Голодомору.

У нашій організації ми також плянуємо вшанувати цю річницю: всі союзнянки зберуться в нашій світлиці, прийдуть союзнянки з „Доросту”, дітям розповімо про ці трагічні події, запросимо священика, щоб відправити молебень за упокій душ невинно загиблих під час штучного голодомору.

9 листопада в Україні відзначається день української писемности та мови. Наша голова Галина Павлів провела виставку-лекцію для учасників всеукраїнського семінару вчителів-словесників із педагогічних училищ України. Оксана Гладій підготувала кілька програм, присвячених українській писемности.

Голова нашого „Доросту” Оля Яценко – вже студентка національного технічного університету, але не покидає писати писанки.

Щирі вітання всім союзнянкам, Божої ласки і Божої опіки в кожную Вашу родину на щодень, на кожную годину!

З глибокою повагою Управа СУ „Роксолана”.

Галина Павлів – голова, Оксана Гладій – голова секретаріату, Надія Мороз – стипендійна референтка, Наталя Підкович – пресова референтка.

У ПАМ'ЯТЬ ТАЙССИ М. РАК-ВОПОШИН 1947–2003 р.

НА ЕМІГРАНТСЬКІЙ ДОРОЗІ

Народилася Таїсса у непевний повоєнний час в місті Мюнхені у зруйнованій Німеччині, в родині воєнних емігрантів, юристів зі Львова Ярослава і Дори Рак. По батькові була споріднена з родиною Паньківських, а по матері – із давнім шляхетсько німецько-польським родом Пассек гербу „Доліва”.

Життєві умови у чужому місті не були легкі для тих, що не йшли жити у табори для ДП (Displaced Persons – це назва із американського закону „Displaced Persons Act”, що взяв під опіку воєнних біженців з Європи). Родина жила у німецьких мешканців в одній кімнаті з двома ліжками і ліжечком для Таїсси. Висока кахляна піч ogrівала кімнату, а побіч, на залізній кухонці, можна було варити і пекти. У морозну мюнхенську ніч вода замерзала у мисці. У таких обставинах пройшли перші роки життя Таїсси.

Доня росла на німецьких картках, спеціальних для дітей (навіть і чужинців), та посылках з Нью-Йорку від щедрої тітки д-ра Неонілі Пелехович-Гайворонської. Таїсса бавилася з онуком господині і скоро підхопила місцеву говірку. На третьому році життя почалася її мандрівка у новий світ. Батьки перейшли американський „скрінг” і на запрошення родини Пелеховичів вибралися у далеку дорогу.

У серпні 1949 р. родина виїхала з Мюнхену до Бремену, а там колишнім військовим кораблем „Капітан Балю” поплили до Америки. Десятиденна подорож спокійним морем була справжнім відпочинком після бурхливих воєнних літ і тяжких переживань – трьох років перебування Ярослава в концентраційному таборі Авшвіц (1941-1944) і смерті трилітнього сина в Австрії 1944 р.

На кораблі була велика група українських переселенців (деякі називали себе „скитальцями”), зустрічалися знайомі, приятелі. Діти бігали на покладі, знаходили ровесників, а Таїсса бавилася з дочкою Христини Воевідки, приятельки зі Львова.

Велична статуя Свободи вітала прибуття нашого корабля до нью-йоркського порту ранком 17 серпня 1949 р. У пристані чекали на новоприбулих родини і український комітет, в якому активно працювали союзники з Нью-Йорку Душник, Бенцаль, д-р Пелехович і інші. Нас привітала тітка Ніля, хоча це був для неї тяжкий час, бо її чоловік Михайло Гайворон-

ський, скрипаль і композитор, був смертельно хворий. Тому ми не затрималися у неї, а переїхали до Гобокену, звідки переїхали до Чикаго до її брата, адвоката Богдана Пелеховича з дружиною Юлею – передвоєнних емігрантів. Таїсса, погідна, соняшна трилітня дитина, безжурно сприймала усі ці зміни і ласку нових родичів Плешкевичів, Артимовичів і Рейнарів.

У Чикаго „нова” еміграція застала добре зорганізовану „стару” еміграцію, включилася в існуючі організації та скоро організувала нові установи (на взір галицьких). Збереженим скарбом для новоприбулих була українська парохіяльна школа при церкві св. Миколая під опікою Сестер Василянок, куди було спрямовано дітей. Там Таїсса почала свою освіту, починаючи від садочка, який закінчила дипломом Метрополії Чикаго (Римо-Католицької) 14 червня 1953 р. Продовжувала навчання у цій школі та завершила таким же дипломом 11

червня 1961 р. У цій школі діти дістали добре підставове знання, етичні основи і повагу до української церкви, але й нав'язали між собою дитячу приязнь, що перетривала роки, хоча доля розкинула їх на всі сторони.

Таїсса почала в Чикаго середню школу, вчилася гри на фортепіані, доповнювала знання чужих мов у школі Авраменка, навчилася народних танків, а на курсах українознавства Шкільної Ради УККА утривалила свою українську окремішність. Допоміжну виховну роль сповняв Пласт, де Таїсса брала жваву участь в гуртку „Бджілки”.

Була відмінною ученицею, прибирала доволі нагород у першенстві в різних ділянках. Середню школу закінчила дипломом з відзнакою 24 червня 1965 р. в Ірвінгтоні (після переїзду родини до Нью-Джерзі).

Вищі студії Таїсса почала в Чикаго, продовжувала в Ратгерс-університеті. Вийшла заміж за Роберта Бровна, обоє працювали в Нью-Йорку (в різних банках), але мешкали в Нью-Джерзі. Тут народилася дочка Христина. Подружжя скоро розійшлося. Таїсса включилася у суспільне життя українського осередку в Ньюарку, де з гуртом молодих жінок організувала молодечий 75-ий Відділ Союзу Українок Америки. Відділ розвинув працю в ділянці суспільної опіки, полагали старшим особам соціальні формальності, у святковий час з дарунками відвідували хворих і старших та інше. Таїсса була вибрана головою Відділу, за працю отримала Грамоту подяки від Окружної Управи США в Нью-Джерзі 9 квітня 1978 р. була делегаткою на Конвенції США, також на конвенціях Н. Дж., Федерації Жіночих Клубів, де співпрацювала при влаштуванні українських виставок. Активно допомагала в організації відзначення Міжнародного Року Жінки (1975) і Міжнародного та Українського року Дитини (1979) у штаті. Працювала при виставках народної спадщини на штатових фестивалях, а в році святкування Тисячоліття хрещення України зробила виставку відносних

матеріалів у бібліотеці Ратгерського університету в Ньюарку. Була учасницею штатових і міських церемоній з нагоди проклямацій 22-го січня. Народжена в Німеччині, вихована в Америці, вона зберегла українську окремішність. Це й спричинилося до того, що під час широкого руху в діяспорі в обороні людських прав і політичних в'язнів в Україні Таїсса включилася у штатовий комітет, де група молодих людей проводила різні акції, вносила резолюції.

Вдруге вийшла заміж за Володимира Волошина, мала дочку Роксолян. Чоловік передчасно помер. Працювала на різних роботах, останні роки – асистенткою-секретарем в денстистичному заведенні д-ра Роберта Кейбіди.

Таїсса зберегла погідну вдачу, незважаючи на життєві прикrostі, багато читала і збрала значну бібліотеку, зберегла молодечі пориви і недавно навчилася провадити туристичним літаком на Фльоріді у Кіті-Вест, співвласницею якого була, стрибала з парашутом. Готувилася поїхати туди на Новий рік, але несподівана смерть закрила їй дорогу.

Відпровалили Таїссу 13 грудня 2003 р. у день моїх 93-літніх уродин. У далекому Чикаго приятельки з дитячих літ і членки пластового гуртка „Бджілки” попрощали Таїссу в останню дорогу, у приязній зустрічі згадували її, а в Ньюарку членки 75-го Відділу США вшанували пам'ять своєї колишньої голови у спільній молитві і спогадах.

Залишилися дві доні – Христина Рак-Бровн з чоловіком Гері Бавманном, адвокати, і Роксоляна Рак-Волошин, студентка університету, – та моя невітшна журба.

Дора Рак.

Закінчення зі стор. 5.

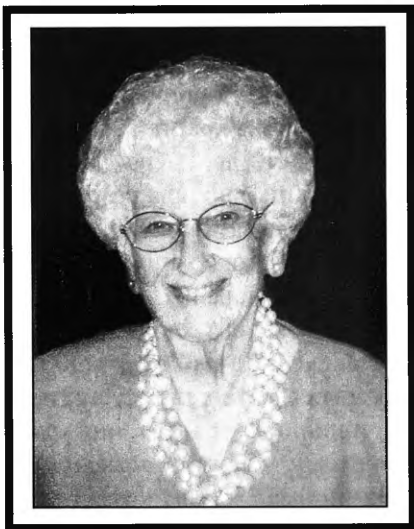
Такий він був завжди: повний життя й активності, одержимий музами краси й добра, скромний до себебабуття, великий людинолобець, вірний син свого народу. Бог дав йому талант, і Михайло Мороз ужив його повністю на

користь України. На всіх численних виставках його картин в цілому світі видніла національність нашого майстра живопису.

Альбом зібраних репродукцій його картин збагатить великою мірою всесвітньо мистецьку україністику.

Роман КУХАР

ВІДІЙШЛИ У ВІЧНІСТЬ

ОЛЬГА ЛІТЕПЛО

З волі Божої 2 березня ц. р. відійшла у вічність Ольга Літепло. Народилася 11 липня 1921 р. в Нью-Йорку. Одружилася з Семеном Літеплом 1 червня 1941 р. Шлюб відбувся в церкві св. Юра в Нью-Йорку, на якому численно була присутня українська громада, поскільки молоду пару вінчав архієпископ Бучко.

Оля розуміла важливість праці організованого жіноцтва і вступила в СУА до 72-го Відділу, була вибрана його головою. Після розв'язання 72-го Відділу Ольга перейшла до 83-го Відділу та була активною його членкою.

В організації обіймала різні пости, була членом Контрольної комісії Головної Управи СУА, довгий час була заступницею голови Округної Управи в Нью-Йорку. Належала також до інших українських організацій: в Управі Округи Народного Союзу була секретарем 1-го Відділу, в Управі Товариства „Самопоміч” в Нью-Йорку очолювала секцію сенйорів.

Ольга була взірцевою дружиною, мамою і бабусею, її заслугою є те, що вся її родина бере активну участь в житті української громади Нью-Йорку.

Залишила у смутку чоловіка Семена, трьох синів – Меріла, Ренольда і Павла – з дружинами і семеро онуків, якими дуже гордилася.

Велика родина і друзі прощалися з Олею, від СУА прощальне слово виголосила голова Округи Нью-Йорку Надія Савчук.

ЛЮСЯ ПАНЧАК

Минулого року відійшла у вічність наша союзниця Люся Панчак, і ми хочемо пом'янути її “незлим, тихим словом”.

Люся була членкою нашого 50-го Відділу СУА ім. Княгині Ольги у Дітройті впродовж двадцяти років – від 1974 до 1994. Була вона дуже активна і вже на третій рік свого членства стала секретаркою, а в 1980 р. ми її вибрали головою. Після цього вона рік у рік виконувала різні обов'язки: була кореспонденційною секретаркою, культурно-освітньою референткою, пресою та стипендійною, а в 1988 р. знову стала головою. Люся була веселою вдачі, завжди повна енергії. Вона мала мистецький хист, займалася керамікою – виробляла чудові вази, а також малувала гарні краєвиди. З приємністю згадуємо її гостинність і вдячні за її щедрий внесок в нашу працю. Вічна їй пам'ять!

У світлу пам'ять бл. п. Люсі Панчак складаємо 25 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. 50-ий Відділ СУА ім. Княгині Ольги у Дітройті, Міч.

Ася Гумецька,
пресова референтка.

6 березня ц. р. Ольга Літепло похована на цвинтарі св. Духа.

Родині висловлюємо щирі співчуття.

Пам'ять про Олю надовго збережеться у наших серцях.

Надія Савчук.

ДОБРОДІЙСТВО

ФОНД СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ СУА

ПОЖЕРТВИ У КВІТНІ

На потреби Суспільної опіки СУА Люба Білозір склала 20 дол. через 47-ий Відділ СУА.

Замість квітів на могилу бл. п. П. Ванесси Озгуд, дочки нашої членки Жені Васильківської-Озгуд, 100 дол. сиротам в Україні склали Галлі і Андрій Клубки (через 78-ий Відділ СУА).

Христина Пацлавська, секретарка Відділу.

У світлу пам'ять бл. п. Валентини Фат складаємо 100 дол. сиротам в Україні.

Родині висловлюємо найщиріші співчуття.

Люба і Маркіян Онуферки.

На допомогу "Бабусям" в Україні 106-ий Відділ СУА у Гартфорді склав 200 дол.

Валентина Чудовська, секретар Відділу.

На допомогу "Бабусям" в Україні 83-ий Відділ СУА у Нью-Йорку склав 110 дол.

Лідія Закревська, скарбник Відділу.

ФОНД ЧОРНОБИЛЯ СУА

Замість квітів на могилу св. п. Марії Оксани Клос, членки 56-го Відділу СУА у Норт-Порті, Фл., приятелі і знайомі склали: 150 дол. – Тарас і Христина Сілецькі; 125 дол. – Юрій і Левко Клоси; по 100 дол. – Оксана Кордуба, Ярема і Карен Клоси, Любомир Курилко, Марта Масілінська, Д. і Ю. Даревичі; 75 дол. – Любомир і Наталія Гевки; по 50 дол. – Євген і Оксана Пакуші, Аня Сілецька-Піазза, Юрій і Христина Ференцевичі; по 25 дол. – Л. і М. Гарасиміві, О. і Р. Свистуни, Оксана Струк; по 20 дол. М. Дорожинська, Л. і М. Радзиковичі; 10 дол. А. і К. Кобрини. Разом 1,125 дол.

Софія Филипович, скарбник Відділу.

У світлу пам'ять д-ра Мирослави Залізняка складаємо 100 дол. на медичну допомогу дітям в Україні. Д-ру Юліянові Залізнику висловлюємо найщиріші співчуття.

Люба і Маркіян Онуферки.

МОЛОКО І БУЛОЧКА НАЙМОЛОДШИМ ШКОЛЯРАМ УКРАЇНИ

У світлу пам'ять бл. п. Ольги Калимон, членки 22-го Відділу СУА в Чикаго, на сніданки школярам України склали: по 25 дол. – Оленка Шкорбут, 22-ий

Відділ СУА; по 10 дол. – Іванна Савицька, Ліна Басюк, Стефанія Форович, Марія Богданик, Дарія Менцінська, Ольга Люшняк, Мирослава Цибрівська, Іванна Горчинська, Іванна Городиська, Олена Харкевич, Оксана Мельник; по 5 дол. – Віра Журавська, Осипа Бабій, Валя Цурковська, Анна Слободян, Анна Гоцуляк, Ольга Мартинюк, Надя Дзидзан, Ірена Мришук. Разом 200 дол. Оксана Мельник, скарбник Відділу.

З нагоди 15-их уродин нашого онука Олександра В. Мельниковича на його бажання замість дарунків для нього складаємо на „молоко і булочку" дітям в Україні: бабуся і дідусь Оксана і Юрій Мельниковичі – 50 дол., хрещена мати Олександра Христина Мельникович – 25 дол. Разом 75 дол.

У світлу пам'ять бл. п. Ольги Літепло на сніданки школярам України (через 83-ий Відділ СУА) 30 дол. склали Ярослав і Володимира Біланюки з родиною.

Ліда Закревська, скарбник Відділу.

У світлу пам'ять бл. п. Марти Крамарчук, сестри Нусі Чорнобиль і Галі Тицької, складаю 25 дол. на молоко і булочку наймолодшим школярам України (через 47-ий Відділ СУА).

Люба Домбчевська.

У пам'ять бл. п. Ярослава Остап'юка, чоловіка моєї приятельки, складаю 25 дол. на сніданки дітям України.

Люба Домбчевська.

На сніданки наймолодшим школярам України 20 дол. склали Люба і Маркіян Онуферки.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Варка Бачинська, референтка Суспільної опіки СУА.

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

Висловлюємо щирі подяки подружжю д-рові Василеві і Теодорі (членка 35-го Відділу СУА) Федорцевим за княжий дар 10,000 дол. на започаткування Тривалого Фонду їхнього імені, відсотки з якого призначені на стипендії студентам у вищих навчальних закладах України.

Марія Полянська, референтка стипендій СУА.

ПОЖЕРТВИ ЗА КВІТЕНЬ

1,000 дол. – д-р Дарія Новаківська (54-ий Відділ СУА); 750 дол. – 91-ий Відділ СУА, Бетлегем, Па.; 500 дол. – Уляна Стек (49); 440 дол. – 50-ий Відділ СУА; 350 дол. – Меланія Грицюк-Маззорана (4); 250 дол. – Марія Одежинська (38); по 220 дол. – Данило і Люба Більовщуки (4), Steve Boychuk (78), Олег і Люба Кінахи (106), Люба Лапичак (86), Joseph Sechno (124), Ігор і Дарія Шусти (90), 10-ий Відділ

США, 89-ий Відділ США, 98-ий Відділ США; **200 дол.** – 106-ий Відділ США; **по 110 дол.** – Богданна Більовшук (56), д-р Володимир і Ірена Геренти (56), Dr. George & Aurella Slusarczuk, Оксана Фаріон (90), Валентина Чудовська (106), 78-ий Відділ США; **100 дол.** – Христина Більовшук (98); **по 50 дол.** – Олена Кіхтан (у пам'ять Лідії Децик), д-р Стефан Осадца (49), Ореста Перейма (49), Емілія Святківська (49), Christine Smith, P.A.; **по 25 дол.** – John & Doreen Rudan (86), Марія Лис (у пам'ять Лідії Децик), Володимир і Звена Романови (у пам'ять Лідії Децик); **по 20 дол.** – Мирослава Дергак (49), Ксеня Антипів (у пам'ять Лідії Децик).

У ПАМ'ЯТЬ

У пам'ять нашої незабутньої доні **бл. п. Лідії Наталії Децик** пересиласмо пелюстку нев'янучої троянди (**200 дол.**) до китиці пам'ятного вінка у її честь на здійснення мрій української молоді, яка здобуває освіту під опікою Стипендійної акції США. Усім жертводавцям висловлюємо сердечне спасибі.

Таїсса і Матвій Мелешки.

Складаємо **200 дол.** на Стипендійну акцію США у пам'ять нашої сестринки та хрещениці **бл. п. Лідії Наталії Децик**, яка передчасно відійшла у вічність на сороковому році життя, залишивши горем засмучену матір та всю родину.

Нехай пожити, складені у її пам'ять, допоможуть учням та студентам під опікою Стипендійної акції здобувати освіту.

Тітка Анна Кравчук та хрещений батько Бернард Кравчук.

Приєднуємося до пожертв у пам'ять нашої племінниці **бл. п. Лідії Наталії Децик** та складаємо **200 дол.** на Стипендійну акцію США (через 86-ий Відділ США). **Тітка Марія та вуйко Богдан Полянські.**

Складаємо **100 дол.** у пам'ять **Лідії Наталії Децик**, а родині висловлюємо щирі співчуття.

Богдан і Ірена Глушевські.

У пам'ять **бл. п. Лідії Наталії Децик** складаємо **100 дол.** на Стипендійну акцію США. Дорогій родині висловлюємо сердечні співчуття.

Тітка Оріся Стефанів.

Складаємо **50 дол.** у пам'ять **бл. п. Лідії Наталії Децик** (через 98-ий Відділ США). Матері, братам, сестрі та родині висловлюємо щирі співчуття.

Оріся і Юрій Яцусі.

У пам'ять **бл. п. Лідії Наталії Децик** складаємо **50 дол.** (через 4-ий Відділ США). Горем опечаленій родині висловлюємо найширші співчуття.

Люба і Данило Більовщуки.

Please accept this gift (of \$100.00) in loving memory of **Lydia Decyk**. She was my son-in-law's youngest sister, whose wife Betsy is my youngest daughter. I was very fond of Lydia. She was a brave and caring person.

Sincerely, **Elizabeth C. Newell**, Holden, MA.

We were saddened to hear of **Lydia Decyk's** passing. Please accept our donation of **\$50.00** to the UNWLA Scholarship Program. We extend our sympathy to the whole family. **Jeffrey and Kathleen Donnelly**, Califon, NJ.

With sincere condolences, I am enclosing a donation of **\$50.00** to the UNWLA Scholarship Program in **Lydia N. Decyk's** honor and memory.

Irene Krawczuk, UNWLA, Inc. Branch 98, Holmdel/Middletown, NJ.

Замість квітів на могилу **бл. п. Лідії Наталії Децик** складаю **50 дол.** на Стипендійну акцію США.

Ольга Савчук.

Замість квітів на могилу **бл. п. Лідії Наталії Децик** складаю **50 дол.** на Стипендійну акцію США. (через 90-ий Відділ США). **Теофіля Мельничук.**

Замість квітів на могилу **бл. п. Лідії Наталії Децик** складаю **50 дол.** на Стипендійну акцію США. (через 90-ий Відділ США). **Ірина Мадай.**

Висловлюємо глибокі співчуття родині **бл. п. Лідії Наталії Децик**. У світлу пам'ять Лідії складаємо **75 дол.** на Стипендійну акцію США (через 86-ий Відділ США). **Ольга і Мирон Гнатейки.**

Замість квітів на могилу **бл. п. Лідії Наталії Децик** складаю **25 дол.** на Стипендійну акцію США (через 86-ий Відділ США). Родині висловлюю найщиріші співчуття. **Таїсса Турянська.**

У пам'ять **бл. п. Лідії Децик**, дочки нашої приятельки Таїсси Мелешко, складаємо **20 дол.** на Стипендійну акцію США. **Христя і Ігор Дякунчаки.**

У пам'ять моєї приятельки **св. п. Тамари Рац** складаю **50 дол.** на Стипендійну акцію США.

Галина Гомзяк.

У світлу пам'ять **П. Марії Робак** складаю **100 дол.** на Стипендійну акцію США (через 28-ий Відділ США). **Д-р Люба Стефанівська.**

ЩИРО ДЯКУЄМО!

М. Оріся Яцусь, скарбник стипендій США.
Марія Полянська, референтка стипендій США.

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ “НАШЕ ЖИТТЯ”

ПОЖЕРТВИ У КВІТНІ

На Пресовий Фонд журналу “Наше Життя” склали: **25 дол.** – Тетяна Шутер; **по 20 дол.** – Неонія Кузич, Н. Л. Хойнацька, Ореста Ткачук; **10 дол.** – Текля Гусяк.

У світлу пам'ять **бл. п. Іванни Ліщинської**, членки 22-го Відділу США в Чикаго, склали **150 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”: **25 дол.** – 22-ий Відділ США; **по 10 дол.** – Ольга Люшняк, Дарія

Менцінська, Іванна Горчинська, Ліна Басюк, Слава Шевчик, Соня Залуцька, Марія Малецька, Люба Шеремета, Мирослава Цибрівська, Олена Харкевич, Оксана Мельник; по 5 дол. – Іванна Городиська, Мирослава Баторфальв, Віра Журавська.

Оксана Мельник, скарбник 22-го Відділу.

Замість квітів на могилу св. п. **Марії Оксани Клос**, членки 56-го Відділу СУА, приятелі і знайомі склали 475 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”: 100 дол. – Таня Сілецька; 50 дол. – Неля Лехман; 30 дол. – Ляриса і Зенон Шпони; по 25 дол. – Ліда і Орест Білоуси, Іванна Головата, Марія і Мирон Наваринські, Ольга і Юрій Пастернаки, Роксоляна Яримович; по 20 дол. – Ліда Белендюк, Марія Білинська, Катерина Двоак, Софія Филипович, Надія Іванчук, Слава Малюк, Ліда Марусин; по 10 дол. – Слава Стефанишин, О. Терлецький, Марія Чорній.

Родині висловлюємо сердечні співчуття.

Софія Филипович, скарбник Відділу.

Замість квітів на могилу бл. п. **Софії Вереміско**, матері нашої членки Марії Спірала, 19-ий Відділ СУА у Трентоні складає 25 дол. на Пресовий Фонд журналу. Родині висловлюємо глибокі співчуття.

Мирося Глушок, референтка Суспільної опіки 19-го Відділу СУА.

92-ий Відділ СУА у Манвіллі, Нью-Джерзі, складає 120 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Тетяна Рішко, скарбник Відділу.

Складаю 60 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Надія Бігун.

Складаю 50 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Ярослава Гудзяк.

У світлу пам’ять бл. п. **Ольги Літепло** складаємо 50 дол. на Пресовий Фонд журналу. Шановній родині висловлюємо глибокі співчуття.

Марія і Ярослав Томоруги.

Дорога пані редактор!

Шлю Вам мій щирий привіт і поздоровлення. 18 квітня мені виповнилося 80 років. Дякую Всевишньому, що дозволив мені дожити такого віку у доброму здоров’ї і святкувати такі вагомні уродини. Мої добрі діти зробили мені велику несподіванку, яку я радісно пережила. З вдячності моїм дітям та усім членкам 47-го Відділу в Рочестері, 86-го і 28-го Відділів в Ньюарку, які привітали мене з 80-літтям, складаю 100 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Бажаю Вам багато успіхів у редагуванні дорогого нам журналу!

Іванна Мартинець.

ПОЖЕРТВИ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ-ЙОРКУ

Пожертви за березень 2004 р.

ТРИВАЛИЙ ФОНД

У пам’ять бл. п. **д-ра Івана Галія** на Тривалий Фонд 67-го Відділу СУА 100 дол. склала **Марія К. Захарієвич**.

На Меморіальний Фонд ім. **Оленки Віршук-Савицької** у пам’ять бл. п. д-ра Володимира Віршука склали: 200 дол. – Ірена Віршук; по 100 дол. – колишній пластовий гурток “Конвалії”, д-р Богдан і Ореста Ткачуки; по 50 дол. – Ірена Ткачук, Лідія Ткачук.

ПОЖЕРТВИ

По 3,000 дол. – Стефан і Володимира Сливоцькі, Орест і Дарія Темницькі, Ігор і Рома Гайди, Володимир і Катря Воловодюки, д-р Володимир і Анна Рак, д-р Ігор і Сусанна Рак, д-р Андрій і д-р Таїса Нагірна-Рак, Лідія Фіцалович, Оксана Стеранка; **1,000 дол.** – Орест і Лідія Глюти; по **500 дол.** – Любомир Кулинич, Emigrant Savings Bank; по **200 дол.** – Мира Мандзюк, Анна Гамука; по **100 дол.** – д-р Олександр Стрільбицький, Марія Оксана Бачинська, Порфірій і Тамара Панкевичі, д-р Василь і д-р Теодора Федорціви; по **50 дол.** – Richard & Andrea Soleiman, Марія Тумочко, Любомира Хома, Марія Віршук, д-р Ярослав Клячаний, Марія Храплива, Оксана Луцька; по **40 дол.** – Марія Кузишин, Олег і

Людмила Грабовські; по **30 дол.** – Ніна Загнійна, Анна Заращак; по **25 дол.** – Мар’янна Мисишин, Олександра Яцкевич, Ольга Процик, Франя Стек, Мирослава Мирошниченко, Роман Ричок, Володимир Кузик, Маргарета Кіць; по **20 дол.** – Mary D. Chimow, Katherine Kitt, Іванна Ганкевич, Вероніка Ціропалович, Анна Добрянська, Наталка Савчук, Ярослав і Ляриса Щеглови, Іван Хома, Маргарета Батьків, Софія Вацик; по **15 дол.** – Lawrence Smolin, Еміль Майбо, Надія Бігун, Марія Слободян, Анна Максимович; по **10 дол.** – Марія Логаза, Емілія Балабан, Катерина Терлецька, Анна Кібало, Люба Середюк, Осип і Ярослава Гапії, Павло Микитин; по **5 дол.** – Ольга Диміцька, Теодора Кузьмович, Кароліна Кондрат, Іванна Пенкальська, Анна Олійник.

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД

5,000 дол. – “Світличка” 120-го Відділу СУА, Рочестер, Н. Й.; **1,000 дол.** – В’ячеслав Цетенко; по **500 дол.** – Микола Яремко (Johnson & Johnson), 86-ий Відділ СУА, д-р Константин і Ака Перейми, Лідія Кий; **300 дол.** – д-р Зенон і Стася Зизномірські; **197 дол.** – Богдан Базилевський (J. Morgan); **170 дол.** – Зоряна Гафткович; по **150 дол.** – Надія Матківська, Марта Рудик; по **100 дол.** – Helen Schlaffer, Василь Никифоров, д-р Євген Стецьків, Микола і Ярослава Гординські, 71-ий Відділ СУА, пластовий Курінь

“Верховинки”, Тарас Козбур, Ярослав і Теодозія Кушнірі, Галина Кастанюк, Віра Троян (Wellington Management Company); **по 50 дол.** – Надія Бігун, Галина Щембель, Христина Козак, проф. Зірка Воронка, Таня Вена, Галина Пиптик, Леся Гой, Іванна Жовнір, Антоніна Савчук, Ельфіріда Олексин, д-р Ярослав Піколицький, Тетяна Загалак (Fannie Mae Foundation); **47 дол.** – Андрея Томко (J. P. Morgan); **40 дол.** – Mary Zilg; **30 дол.** – Ніна Данчук; **по 25 дол.** – Bette Quackenbush, Shirley Balmer, Анна Сулима, Борис і Оксана Стахіви, Микола Ярко, Богдан і Лідія Казевичі, Іван і Вірджинія Пелихи, Ева Крижанівська, Ольга Городецька, Зоряна Клюфас, Микола і Ольга Бури, Олександр і Ірина Даніви, Анна Стельмах, Василь і Анастасія Марушаки, д-р Еміль Бей, Анна Білевич, Люба Бігун; **по 20 дол.** – Катерина Денега, Ірена Филипчак, Іва Лісікевич, Оксана Бережницька, Анна Войтович, Вадим і Марія Яровенки, Марія Думенко, Марія Ярема Остапа, Любомира Хома; **по 12.50 дол.** – John Tynes, Стефан і Анна Тиханські; **по 10 дол.** – Jolanda Neshta, Михайло Свінчук, Богдан Качицький, Татяна Дідошак, Ілько Кінах, Володимир і Ольга Гриньківі; **по 5 дол.** – Ігор Раковський, Юрій Левицький, Віра Левицька, Павло Боднарченко.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА БУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять бл. п. д-ра **Мирослава Прокопа** склали: **по 150 дол.** – Богдан Чайківський, Юрій і Зоряна Ставничі; **по 100 дол.** – проф. Роман і проф. Зірка Воронки, Мирон і Ольга Гнатейки, Ніна Ільницька, Орест і Марта Кебали, пластовий курінь «Спартанки». проф. Володимир Петришин, Роберт і Марта Торієллі, Лідія Черниченко, д-р Юрій і Оксана Тритяки, д-р Микола і Христина Баранецькі, Петро Хома, Андрій і Татяна Хархаліси, Люба Прокоп, Микола Галів, Марія Шуст; **по 50 дол.** – Уля Ільницька, Василь Никифорок, Ярослав і Христина Пеленські, Мирослав і Надія Шмігелі, Іриней і Оленка Юрчуки, Христина Комар, Євген і Ольга Филиповичі, Христина Певна; **40 дол.** – Дарія Питляр, Ляся Микита; **35 дол.** – курінь “Спартанки”, Філядельфія; **по 25 дол.** – Юрій і Дарія Костіви, Ольга Гаєцька, Ігор і Наталія Соневицькі; **20 дол.** – Ірина Білевич.

У пам'ять бл. п. д-ра **Ярослава Остапука** склали: **по 500 дол.** – Ірена Остапюк, д-р Юрій Остапюк; **200 дол.** – Нестор і Магда Кольці, Марія Тетер Бабяк і Зенон Бабяк; **по 100 дол.** – Ксеня Кольцо, д-р Любомир і Надія Бабяки, Марія Кульчицька з родиною, проф. Ярослав і Алла Лешки, д-р Андрій Лемішка, Дарія Кострубяк; **70 дол.** – Мирон і Христина Мельники; **по 50 дол.** Ірена Чайковська, Роман Сокольський, Володимир і Ірма Пилишенки, Михайло і Стефанія Павлічки, Олександр і Анна Пришляки, д-р Михайло Яцух з родиною, Оксана Ленець, Анна Чорнобиль, George & Dina Bene; **по 40 дол.** – Володимира Теслюк, Аліція Шендюк; **30 дол.** – Євген і Ляна Бабії; **по 25 дол.** – Теодор і Мирослава Кузьо,

Юлія Масник, Адріян і Марта Дергаки, Олег і Люба Кінахи, Ярослава Кукіль, Лідія Фіцалович, Катерина Оприско, Анна Олексишин, Роман і Меланія Кузьми, Ірена Юрчишин, Борис Крупа; **20 дол.** – Надія Гафткович; **15 дол.** – Іван і Леся Яриші; **по 10 дол.** – Євген і Стефанія Сиротюки, Софія Радьо, Ілля Семчисин, Павло Крамар, Евдокія Стельмах.

У пам'ять бл. п. Марти Цимбалістої склали: **500 дол.** – д-р Ігор і Марта Воевідки; **250 дол.** Ярослав і Віра Криштальські; **по 200 дол.** – Марко Сидорак, Валентина Кузьмич; **150 дол.** – Роман і Мотря Слонецькі; **по 100 дол.** – д-р Юрій і Марта Саї, Дарія Самогулка, Ігор і Люба Дакайли, проф. Тарас і Ольга Гунчаки, Юрій і Ірена Хихри, Роман і Оксана Тресньовські, проф. Володимир Петришин, Ярослав і Ярослава Панчуки, Татяна Дзівак, Нестор і Марта Базарки, Тереса Бень, Євген і Лідія Ярославичі, Христина Шепелява, Нестор і Марта Терлецькі, Ігор і Тамара Вітковицькі, д-р Марія Фішер-Слиж, Ruth Spodak; **по 50 дол.** – Юрій Олесницький, Мирон і Люба Чолгани, Надія Нагірна, проф. Іван і Наталія Головінські, Анна Бойчук, Ольга Городецька, Андрій і Леся Бігуни, Ярослав Бігун, Микола і Оксана Коропецькі, Богдан і Квітослава Пашин, Дарія Байко, Мирон і Наталія Возняки, Richard & Marta Legeckis; **по 30 дол.** – Апольонія Книш, Тарас і Оксана Кольці.

У пам'ять бл. р. **Галини Микити** складаю **100 дол.** **Микола Галів.**

У пам'ять бл. р. **Любомира Лампіки** складаю **25 дол.** **Ніна Самокіш.**

У пам'ять бл. п. д-ра **Едварда і Дарії Жарських** складаємо **100 дол.** **Ігор і Ольга Левицькі.**

У пам'ять мого дорогого товариша, бл. п. д-ра **Олега Волянського** складаю **100 дол.**

Д-р Осип Оришкевич.

У світлу пам'ять д-ра **Олега Волянського та його дружини Людмили** складаю **100 дол.** Опечаленій родині висловлюю глибокі срівчуття.

Стефанія Чорна Досінчук.

Замість квітів на могилу бл. п. **Ірени Віри з Вислоцьких Литвин** склали: **100 дол.** д-р Юрій і Оксана Тритяки.

У пам'ять бл. п. проф. **Богдана Загайкевича** по **50 дол.** склали **Орест і Ярослава Загайкевичі, Едвард і Олена Мельничуки.**

Замість квітів на свіжу могилу бл. р. **Ярослава Говикевича** складаємо **25 дол.**

Василь і Ліна Камінські

In memory of **Mary P. Aleksiewicz**, the following persons made donations: **\$100** – Theodore & Olga Aleksiewicz-Lownie; **\$50** – Pikas family, Mr. John Santarsiero; **\$30** – Mr. & Mrs. Bohdan Bejger; **\$20** – Mary Lestition, Malyna Dziuba, Chrystyna Dziuba-Brown,

George & Maria Paszkowsky; **\$15** – Larissa Samotowka; **\$10** – Irene Hnatyk, Michael Burtiak.

In memory of **Katharyna Hlyniansky** donations were received: **\$250** – Harry & Tracy Reed; **\$200** – Carl D. Kumpf; **\$100** – Mr. & Mrs. O. Francis Biondi, Morton Richard & Marcia Kimmel, Myron & Lidia Harwanko, Tamara V. Knehnetsky, Ernst & Terry Dannemann; **\$75** – Anthony N. Fusco, Frank J. Vassallo III; **\$50** – Robert & Linda Harra, Westly E. Tatman, Mattei Corporation, Nancy E. Shilling, Ruth T. Tingle; **\$25** – Eugene Serba, Dave & Ruth Balick, Martin & Elsa Berger, C. W. Tyrawsky; **\$20** – Frederick F. Scheing Jr.; **\$15** – Gerald J. Lynch.

In memory of **Olga Liteplo**, the following persons made donations: **\$500** – Sam Liteplo; **\$300** – Charles & Roxolana Podpirka; **\$200** – Zenon Masnyj, Mr. & Mrs Rostyk Kosovay; **\$100** – Dmytro & Stefania Kosovych, Jaroslaw & Halyna Oberyszyny; Bohdan & Irene Hluschewsky, Mr. & Mrs. Vasilij Liteplo; **\$75** – Olga Kowcz; **\$50** – Andrew & Bogdana Rohoza, Mary Bodnar, George & Roma Bohachewsky, George & Maria Shtohryn, Peter & Sophia Bokalo, Robert & Orysia Buzzetta, Maria Zubryckyj, Larysa Wysznewskij & Peter Pylypyszyn, Roman & Irene Badiak, Myroslav & Nadia Shmigel, George & Chrystyna Ferencevych, Andrey & Vera Kosovych, Tekla Husiak, Dr. & Mrs. Victor Gorloff; **\$30** – Mary Federko, Motria Kuzych; **\$25** – Wolodymyr & Bohdanna Slyz, Aleksandra Juzeniw, Dr. Joseph & Oksana Slywka, Wolodymyr Kornaha, Olha Stasiuk & Ivan Makuch; **\$10** – Anna Chopek, Julia Tomaszewsky, N.N.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА ПОТРЕБИ МУЗЕЮ

У пам'ять бл. п. д-ра **Володимира, Ростислава і Софії Темницьких** складаю **3,000** дол.

Юрій-Іриней Темницький.

ЧЕРЕЗ КОМІТЕТ РОЗБУДОВИ, РОЧЕСТЕР, Н.Й.

У пам'ять бл. п. д-ра **Мирослава Салісняка** складаємо **25** дол. **Людвик і Аріядна Бахи.**

У пам'ять бл. п. **Марти Крамарчук** склали: **по 25** дол. – Ірена Гафкович, Ірена Руснак; **20** дол. – Ірина Михайлюк; **10** дол. – Стефанія Лаба.

У пам'ять бл. п. **Мирона Руснака** складаємо **100** дол. **Д-р Юрій і Христина Свищуки.**

1,000 дол. – Українська Федеральна Кредитова Спілка, Рочестер, Н.-Й.

Пожертви у квітні

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На Меморіальний Фонд ім. Анни Байко, Марії і Миколи Стисловичів **2,100** дол. склала **Оксана Байко (ІБМ).**

The Establishment of the **Nellie Federko, Wasyl Federko, John Federko, Michael Federko, Mary Federko and Daniel Miller Memorial Fund \$25,000** was donated by **Mary Federko.**

“НАШЕ ЖИТТЯ”, ЧЕРВЕНЬ 2004

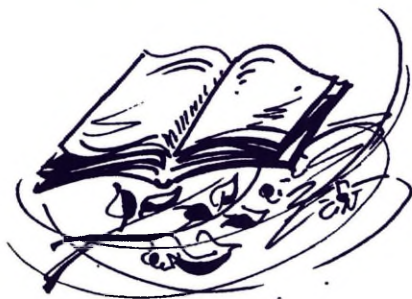
ПОЖЕРТВИ

3,200 дол. – д-р Андрій і Татяна Тершаківці; **по 3,000** дол. – Мирон і Ольга Гнатейки, Ярослав і Марія Томоруги, Марія Тершаковець і Роман Гавриляк, Евстахій і Марта Яроші, Іван і Деанна Гинанські, д-р Арета Подгородецька і Zenon Черник, Василь Сосяк, д-р Іванна Ратич, Ярослав і Катря Червоняки, Юрій і Аніса Мицаки, Юрій і Марія Пазуняки, Мирослав і Зоряна Смородські; **по 1,000** дол. – Mary E. Pressey, Анна Малюца; **по 500** дол. – Софія Скоп, Ада Кулик; **200** дол. – Володимир і Богданна Слижі; **130** дол. – Роман і Галина Шраменки; **по 100** дол. – Василь і Ольга Балабани, Микола Галів, Іван Кулак, Софія Головка, Оріся Мішко, Лев і Ірена Кушнірі, Ігор і Христина Дякунчаки, Олександр і Марія Крайчики, Володимир і Анна Рак, Володимир Кленович, Олександра Ганас, д-р Павло Люців; **по 50** дол. – Pearl Dent, Ольга Кулинич, Константин Копачинський, Віра Сендзік, Михайло і Ольга Ільківи, Теодозій Коляса, Zenon Подубинський, Ярослав Семків, Катерина Кізима, Андрій Головінський, Кирило Григорович, Микола і Жермен Мілянчи, Іванна Ганкевич, Денис Стахів, Ярослав і Ольга Чипаки, Михайло і Ірена Середовичі, Татяна Кейс, Марта Шиприкевич; **40** дол. – Ірена Іванчишин; **по 30** дол. – Люба Процик, Борис і Корнелія Лонкевичі, Наталія Леочко, С. Грицковян; **по 25** дол. – Dr. Walter & Zenobia Brovins, Frank & Vera Molls, Stella Hackbarth, Laura Zaika, Михайло і Алла Герець, Микола Стасів, Іван Юрчишин, Розалія Лукачик, Іван Щирий, Ірина Сташків, Володимир і Галина Королі, Стефан Киньо, Ольга Дибик, Іван і Марія Волинці, Стефан і Анна Макухи. Марія Струк, Михайло Курило, Орест і Любомира Чапельські, Стефанія Обущак, Михайло Савицький, д-р Ярослав Пікулицький, Єва Крижанівська, Мирослав Подоляк, Іван і Надія Савчуки, Оксана Поритко, Надія Хойнацька, Ярослав і Ярослава Букачевські, Ліда Королишин, Олександр і Ірена Михалюки, Ольга Руденська, Роман і Леся Борщі, Арнольд і Марія Рудакевичі, Любомир Коцюба, Ольга Тисак, Стефанія Красівська, Ірена Новак, Володимир і Оксана Миськіви, Євген і Євгенія Івашківи, Марко і Надія Юзичі, д-р Андрій Олесюк, Григорій Онуфрив, Стефан Гавриш, д-р Петро і Дженні Миськіви, Людмила Бойко, Іван і Вірджинія Пелехи, Анна Лазарів, Славко і Надія Новицькі, Анна Олійник; **по 20** дол. – Paul Pishal, Eugenia Vesa, Ольга Чмола, Ольга Коваль, Іван і Анастасія Безубяки, Гаррі і Емілія Святківські, Іван і Марія Вороняки, Катерина Кунька, Іва Лісікевич, Олег і Анна Роспутьки, Надія Стрихар, Анастасія Вариха, Ольга Мандибур, Олександра Боднар, Борис і Татяна Карпенки, Анна Поліщук, Ірена Куций, Василь Білан, Михайло і Марія Цюпаки, Оксана Мельникович, Софія Лонишин, Орест Небеш, Богдан Калавур, Григорій і Таїса Бурбели, Михайло Сахно, Галина Гайдук; **по 15** дол. – Kennet A. Graham, Elena

Продовження на стор. 36.

НАШИМ ДІТЯМ

Богдан ЛЕПКИЙ

ОТ І СКІНЧИВСЯ РІК ШКІЛЬНИЙ

От і скінчився рік шкільний!
Хто працював – тепер вільний;
Книжки, і зошити, й перо,
Усе школярське добро –
Прощайте!.. Іду на село!

А на селі- там воля нам,
І школяркам, і школярам;
Як хочеш – то біжи у гай,
Малини і гриби збирай,
Гукай і пісеньку співай.

Ніхто тобі не скаже: „Цить!
Бо і без тебе гай шумить,
Бо і без твого співу в гаю
Мушки гудуть, пташки співають,
Піснями Бога величають”.

Тільки далеко не іди,
Не напитай собі біди!
Бо кажуть, що далеко в гаї
Чугайстри і мавки гуляють,
Такі дивні... або я знаю?

Дмитро ЧЕРЕДНИЧЕНКО

МАТЕРИНКА

Материнкою пахне поле,
І хліб, і дорога, і пісня.
Із рук материних веселка
Над садом квітучим повисла.
Веселкою тою,
Неначе рікою,
Рожевий кораблик пливе.
У нього я сяду,
Полину над садом,
Де мрія красива живе.
До мрії прибуду
Й скажу їй на людях:
„Я твій до кровинки”.
І будуть зі мною,
Як сонце з весною,
І спів материний,
І цвіт материнки.

Ліна КОСТЕНКО

ПОЛЬОВІ ДЗВІНОЧКИ

Піднімає джміль фіранку,
Каже: – Доброго вам ранку!
Як вам, бджілко, ночувалось?
Чи дощу не почувалось?

Виглядає бджілка з хатки:
– У дзвіночку добре спатки,
Цей дзвіночок – як намет,
Тільки дощ – як кулемет.

Оксана ЛЯТУРИНСЬКА

НА ЧЕТВЕР ЗЕЛЕНИЙ

На четвер зелений,
на Перунів день
рость покрила клени
і дубовий пень.

Густо і медяно
в зелені ліщин
зелень, мов сап'яном,
переплела тин.

Впився сонцем ясень.
Джмелик: джень-дзелень!
Світ твій, Боже, красен
На зелений день.

ЖАЙВОРОНКОВІ ПІСНІ

Оповідання

Цікаво, де живуть жайворонкові пісні?

Жайворонкова пісня живе у весняному степу, на зеленому роздоллі, й жайворонки ніколи не розлучаються з нею. Коли спить уночі біля сірої грудки землі, то й пісня спить разом із натомленою пташкою. Жайворонки оберігає її від холодного вітру, від студеної роси, оберігає від дощу, бо пісня – то найдорожче, що в нього є, то душа пташина. І, ще до сходу сонця пробудившись, жайворонки на прудких крилах підносять свою широкую пісню у блакитне привілля небес.

Фото Сергія Мерченка.

Бо живе на світі жайворонки заради своєї пісні. Ось вона дзвенить над степом, і кожне її колінце напоєне світлом, пронизане радістю. А поблизу звучить пісня другого жайворонка, третього, лунає безліч пісень, і здається, що їхні звуки спадають на землю чистими перлами. Спадають у родючий чорнозем перлами, а з них оце повиростали і виростають рясні сходи жита, пшениці, трави по лугах, квіти по байраках. І чим завзятіше співають жайворонки, тим дружніше колосяться ниви.

Ось тут, біля степової кринички, де на весні впав разок жайворонкової пісні, зацвіли ніжними рожевими квітами бузків вогонь.

А побіля старого дуба, що височіє на сільській околиці, синіми пелюстками сміються й сміються фіялки.

Уздюж дороги, що стелиться поміж озимини, теж упали разки жайворонкових пісень, проросли трепетними сокирками – скільки їх сяє, скільки мерехтить!

Якби не водилось жайворонків, то, мабуть, земля ніколи б не була така прекрасна!

А восени жайворонки зі своїми чудотворними піснями відлітають до вирію. Сиротіють без них степи й небеса, сиротіють людські душі.

Зима, білі сніги, метуть хурделиці, січе пороша, від морозу лунко тріскається лід на річці. Де забарилась весна, чому не квапиться в рідні краї?

Та ось повернулася із вирію весна, а з нею повернулись додому й жайворонки. Прилетіли не самі, а разом із своїми піснями. Бо пісні жайворонків на чужині скучали за нашими степами, за привіллям. Ось вони злетіли в піднебесся і зазвучали – одна, друга, третя! Безліч пісень зазвучало над рідною землею, і їхні звуки, напоєні сонцем, пронизані радістю, посялись додолу, впали на родючий ґрунт. І з того посіву зійшло, зазеленіло, забуяло, завітло – від обрію до обрію.

Ось тут жайворонки посяли рясну пшеницю, тут із їхніх пісень проросло жито, а ген із чарівних пташиних звуків зазеленіла лугова м'ята, запахло чебрецем, засивіло полином. Сіють над землею жайворонкові пісні, віщуючи врожай і достаток.

Так, здається, непримітна сіра пташка, а здатна оновити світ своїми піснями!

Співай, щасливий жайворонку, над степами у піднебессі!

СМАЧНОГО!

ДАРІЯ ЦВЕК

ПОМАРАНЧЕВИЙ НАПИТОК

2 помаранчі, 1 цитрина
1 горнятко (cup) цукру
1 склянка абрикосового соку
1 л. білого вина.

З помаранчі зняти шкірку, нарізати кружальцями, засипати цукром, поставити до холодильника на кілька годин.

Перед подачею викласти до скляної посудини, покласти туди шматочки льоду, абрикосовий сік, охолоджене вино.

Береги склянки змастити сирим білком і обсипати цукром.

Продовження зі стор. 33.

Vulgac, Павло Боднарченко, д-р Зенон Гіль, Андрій Шулґа, Марія Малета, Михайло Васишин, Іван Черешня; **по 12.50 дол.** – John Tynes, Стефан і Анна Тиханські; **11 дол.** – Тетяна Грицина; **по 10 дол.** – Larry & Helen Kugler, Yelena Vons, Mary & Eugene Porado, Stanley & Sophie Popowsky, William & Mary Holoway, John & Sylvia Olesh, Millie & Elaine Pochtar, Elizabeth Flunt, Russel & Nancy Lindsey, Catherine Belghaus, Walter Gerlach, Peter Goletz, Михайло Свінчук, Богдан Качицький, Ірена Твердохліб, Євген і Зіна Савчини, Андрій Смуґ, д-р Віра Триґос, Іван Кохарак, Валентина Когут, Михайло Ортинський, Люба Мокей, **по 10 дол.** – Марія Кузьменко, Ярослава Кіналь, Микола Бойчук, Емілія Vox, Роман Грабець, Олександр і Марія Коновали, Олена Варварів, Софія Барусевич, Ольга Демчук, о. Стефан Крисалка, Мирон Болнох, Ярослава Кукіль, Анна Мельник, Марія Купіна, Іван Івахів, Мирон і Тереса Луцушини, Віра Дзюлінська, Мері Мартиневич, Мирон Лебішак, Василь Федорович, Галина Бистрицька, Василь Ковач, Петро Гомка, Аліс Гураль, Стефан і Емма Адамчуки; **по 5 дол.** – Віра Левицька, Юрій Левицький, Ігор Раковський, Тетяна Дідошак, Еліяна Іваничко, Анна Матковська, Петро Грицак, Зенон Баран, Нестор і Христина Кропельницькі; **по 2 дол.** – Peter Chichila, Stanley Fedonik, М. Сороколіт.

БУДІВЕБНИЙ ФОНД

2,000 дол. – В'ячеслав Цетенко (The Pfizer Foundation); **1,000 дол.** – Євген Б. Змий; **по 500 дол.** – Ukrainian-American Home, Trainer, PA., Marta Mulyk Waxer (United Way of Norwalk & Wilton, Inc.), Олександра Голюка, Ірена Пашесник; **400 дол.** – Чарлс і Роксоляна Подпірка; **по 200 дол.** – д-р Марта Лопатинська і Ігор Зварич, 106-ий Відділ СУА, Марія Лавро, Максим Пизюр (Key Foundation); **150 дол.** – Теодозій і Ірена Коляси; **по 100 дол.** – Ігуне Тогтансе, Dr. Neil & Luba Levu, д-р Ярослав і Оксана Сидораки, Сидір і Євгенія Новаківські, Надія Масик, Марія Панасюк (American Express Gift Matching Program), Anna Lemp (Exxon Mobil), Орест і Христина Ганаси, Ірена Телюк; **по 50 дол.** – Іванна Шкарупа, Юрій і Мирослава Граби, Дарія Бекерська, Віктор Децик, д-р Ярослав Заліпський, Борис Кекіш, Роман Несторович,

Володимир Король (The Pfizer Foundation), Віталій Богданів, Денис Стахів, Ярослав і Ольга Чипаки, Олена Шиприкєвич, Володимир і Параскевія Шпачинські; **30 дол.** – Andrew Pek (The Pfizer Foundation), Anatoli Niepritzky; **по 25 дол.** – Patricia Swadosh, Josep & Elizabeth Jacus, Maria A. Savage, Helen Nicolas (J. P. Morgan Chase), Henry Halaway (Glaxo Smith Kline Foundation), Е. Прокопович, Ярослав і Ярослава Букачевські, Галина Гомзьяк, Ірена Новак, Оксана Венгерчук, Анна Заброцька; **по 20 дол.** – Bill & Leopolda Saveskie, Стефан і Людмила Голуби, Ірина Дибко Филипчак, Олена Папіж, Микола і Марія Павельчаки, Ліса Басараб, Марія Соловій, Іван Ляшек, Марія Кудак, Сергій Мшанецький; **15 дол.** – Аліс Гураль; **по 10 дол.** – Nicholas Zurog, Mary Turek, Марія Слободян, Ярослав і Богдана Гелети, Марта Гарматюк, Ярослав Юрчак, Теодосій Лисак, Ольга Цегельська, Михайло Сахно, Марта Цирик, Ольга Папроська; **по 5 дол.** – Ярослав Калявський, Нестор і Христина Кропельницькі, Ірена Адамчук, Анна Бандура.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА БУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять бл.п. **Осипи Яворської** складаємо **30 дол.** **Павло і Аніта Роїки.**

У пам'ять бл. р. **Олени (Люсі) Панчак** складаю **500 дол.** **Оксана Трешньовська.**

Замість квітів на могилу кузина, бл. р. **Ореста Питляра** складаємо **по 100 дол.** – Віра Іваницька, Богданна Хомаринська, Любомира Лукомська.

З НАГОДИ

З нагоди вінчання Аріядни Нички і Олега Голинського складаю **100 дол.** на потреби УМ. **Тетяна Доберчак.**

ВИПРАВЛЕННЯ

У «Нашому Житті» (квітень, ст. 36, права колонка) у пожертвах через Комітет розбудови в Рочестері, Н. Й. треба читати: **“50 дол. – Аріядна Лапичак Бах (без д-р)”**.
Перепрошуємо за недогляд.

ЩИРО ДЯКУЄМО ЗА ПІДТРИМКУ!
Управа і адміністрація УМ

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНА ГОЛОВА СУА
Анна Кравчук

Ірина Куровицька — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Марія Томоруг
Софія Геврик

Оксана Фаріон

Мотря Воєвідка-Слоневська

Марта Данилюк
Христина Ярема
Надія Цвях
Меланія Грибович
Катерина Немира
Марта Богачевська-Хом'як
Ірина Стецьків

РЕФЕРЕНТУРИ

Варка Бачинська
Катерина Івасишин
Марія Пазуняк
Марія Полянська
Ольга Тритяк
Лариса Мельник-Диржка

— 1-ша заступниця голови
— 2-га заступниця голови для справ організаційних
— 3-тя заступниця голови для справ культури
— 4-та заступниця голови для справ зв'язків
— протоколярна секретарка
— англомова секретарка
— фінансова секретарка
— скарбник
— для справ преси
— вільний член
— вільний член

— суспільної опіки
— виховна
— музейна
— стипендій
— архівальна
— екології

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Лідія Казевич — Дітройт
Христина Хомин-Іжак — Філадельфія
Надія Савчук — Нью-Йорк
Марта Стасюк — Північний Нью-Йорк
Катерина Воловодюк — Нью-Джерсі
Іванна Шкарупа — Огайо
Любомира Калін — Чікаго
Діонізія Брочинська — Нова Англія
Маріянна Заяць — Центральний Нью-Йорк
Уляна Глинська — зв'язкова віддалених відділів

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Іванна Ратич — голова
Лідія Закревська — член
Надія Шмігель — член
Рената Заяць — заступниця
Христина Мельник — заступниця

Оксана Скипакевич Ксенос — парламентарист

Ірена Чабан — головний редактор журналу "Наше Життя"
Тамара Стадниченко — редактор англомовної частини журналу

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENT
Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Maria Tomorug
Sophia Hewryk
Oxana Farion
Motria Voyevodka-Slonievsky
Marta Danyluk
Christina M. Jarema
Melania Hrybowych
Nadia Cwiach
Kateryna Nemyra
Martha Bohachevsky-Chomiak
Irena Stecki

— 1-st Vice President
— 2nd VP — Membership
— 3rd VP — Culture
— 4th VP — Public Relations
— Recording Secretary
— Corresponding Secretary (engl.)
— Treasurer
— Financial Secretary
— Press
— Member-at-Large
— Member-at-Large

REGIONAL COUNCILS

Lydia Kazewych — Detroit
Christine Chomyn-Izak — Philadelphia
Nadia Sawczuk — New York City
Martha Stasiuk — New York - North
Kateryna Volovodiuk — New Jersey
Iwanna Shkarupa — Ohio
Lubomyra Kalin — Chicago
Dionisia Brochynsky — New England
Mary-Ann Zajac — New York - Central
Uljana Hlynsky — Liaison for Branches-at-Large

STANDING COMMITTEES

Barbara Bachynsky
Katherine Iwasyshyn
Maria Pazuniak

— Social Welfare Chairwoman
— Education Chairwomen
— Art/Museum Chairwoman
— Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
— Archives Chairwoman
— Ecology Chairwoman

Maria Polanskyj
Olga Trytyak
Larysa Melnyk Dyrszka

AUDITING COMMITTEE

Joanna Ratyck — Chairwoman
Lidia Zakrewsky — Member
Nadia Shmigel — Member
Renata A. Zajac — Alternate
Christine Melnyk — Alternate

Оксана Скипакевич Ксенос — Parliamentarian

Ірена Чабан — Editor-in-Chief "Our Life"
Тамара Стадниченко — English editor "Our Life"

КАНЦЕЛЯРІЯ СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-4646; Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org
Website: www.unwla.org

Адміністратор бюро — **Наталія Дума**
Office administrator — **Natalia Duma**

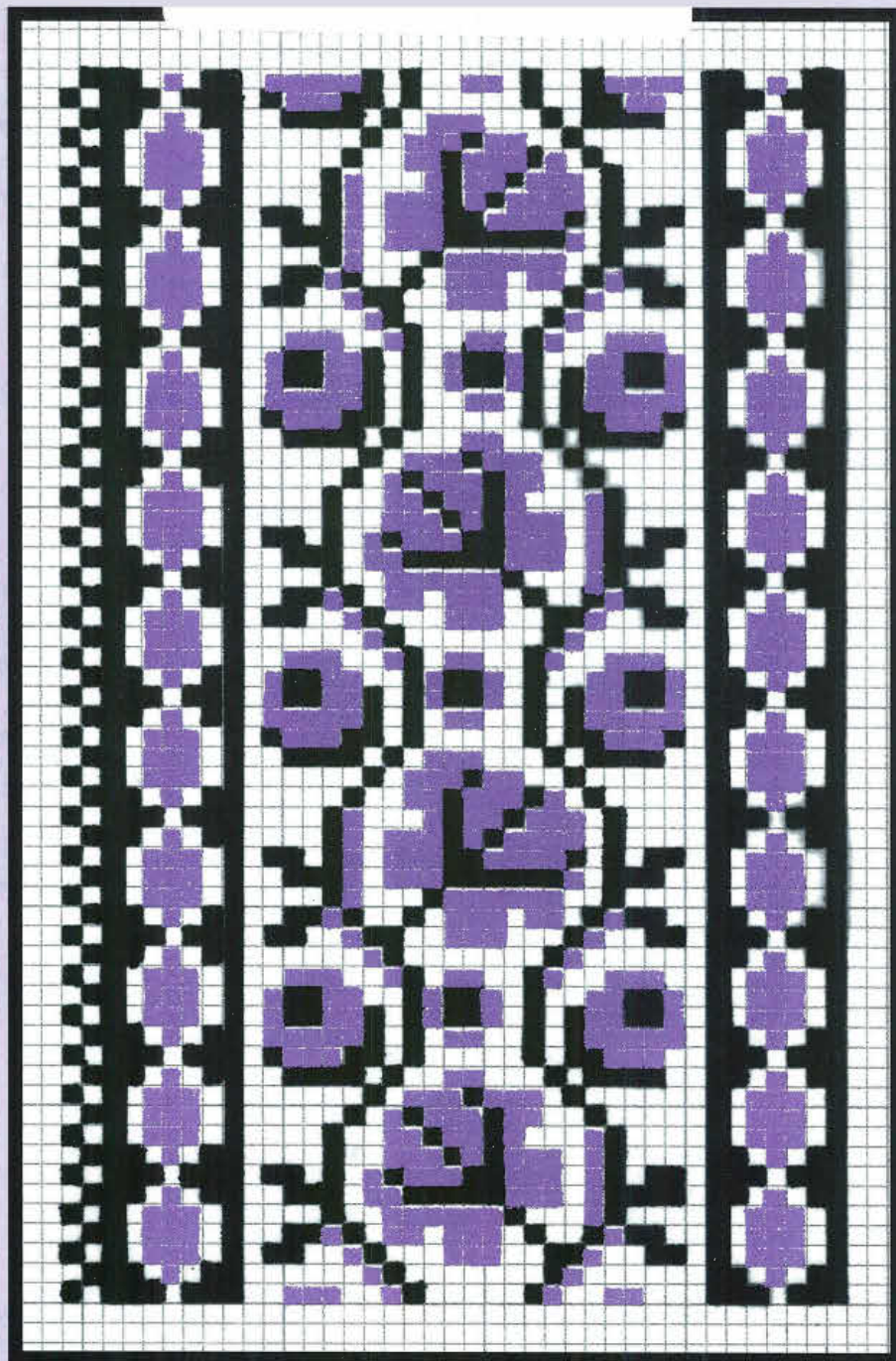
Години урядування: від 10:00 до 4:00 по пол.

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Tel.: (732) 441-9530; Fax: (732) 441-9377
Maria Polanskyj, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
(212) 228-0110 Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

Орнамент "В яблучка", село Яйківці, р-н Жидачів, обл. Львівська.
Вишивати вишневими та темно-синіми нитками.